

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

K. Bahadır

Akhalha

Harp — Ha gayret, bakalım kim daha önce parlatacak!..

Semih Barlağcı

**UFA ile
yapıldığı
takdirde
harika olur**

UFA, Türk yemeklerine
ve tatlılarına
en uygun margarinidir.
UFA'nın tadını alanlar
bir daha başka margarin
kullanmazlar.

UFA – üstün lezzetli margarin

Hamido tekrar dağa çıktı!

J Kİ Hamido'muz var bizi ... Biri gerçek Hamido, ikincisi taklit Hamido... Birincisi Doğu'nun dağlarında, ikincisi Ankara'da parlâmentodadır.

Biz bugün ikincisini bir yana bırakıp birincisini ele alacağız.

Gerçek Hamido'yu hepimiz tanıyoruz, Türkiye'de onu tanımayan kalmamıştır. İri burunu, derin gözleri, gür bıyıkları, zayıf vücuduyla fotoğrafçılara poz poz resim çektirmiş, bu resimler yüksek tirajlı gazetelerde boy boy yayınlanmıştır. Elde tüfek, belde tabanca, göğüste dürbün, başta jandarma serpuşu ve ayakta külot pantolonla dağlar hâkimi Hamido kaç yıldan beri milletin ünlü âşinaları arasına girmişti.

Son yıllarda Doğu'nun dağları Hamido gibi nice eşkıya ile dolmuştu: Özbay çetesi... Tilki Selim çetesi... Ömer Bezek çetesi... Hamido bunlar arasında bir tane idi: Yakalanmaz, vurulmaz, tutulmaz, görülmez, ele avuca sığmaz... İçişleri Bakanı Sükan arada sırada gazetecilere:

— Doğu'da kuş uçurmuyoruz, âsâyiş berkemeldir, vatandaş rahat uyusun, rahat uyansın, rahat dolaşsın... diye demeçler patlatırdı, ama hemen ertesi günü sansasyonel havadis vermekte şampiyon gazetelerin birinci sayfalarında koskocaman birer tekzip yayınlanırdı. Bu tekziplerin haber biçiminde olduğunu da tahmin etmek güç değildir:

— Doğu'da gene bir otobüs soyuldu...

— Şakiler dün arka arkaya beş otobüs soydular...

— Elli sekiz vatandaş don gömlekle yol ortasında bırakıldı...

İş inada binmişti sanki... Sükan, «Doğu'da kuş uçurmuyoruz» dedikçe soygunlar artıyordu. Eşkıyanın tutulmasına imkân yoktu. Çeteler, hem halkı soyuyorlar, hem de kendi aralarında vuruşuyorlardı.

Bu hal devam edemezdi böyle... Devlet otoritesiyle alay olmazdı. Tecrübeli kişiler bir çıkar yol düşündüler: Hamido ile konuşup anlaşacaklar, tâviz verecekler, ünlü şakîyi dağdan indireceklerdi. Araya bildikler, akrabalar kondu, Hamido'ya lâf ulaştırıldı. Resmî makam sahipleri kulağını büktiler Hamido'nun:

— Bak Hamido, dediler, bu iş böyle yürümez, su testisi su yolunda kırılır. Dağlarda yaşanmaz, eninde sonunda nasibin kurşundur. Gel vazgeç şu işten... Seni affedeli, bazı suçlarına göz yumalım, sana iş verelim, dürüst bir vatandaş gibi şehirde yaşa...

Hamido:

— Ben keyfimdende dağa çıkmadım, dedi, ben köylümü ve köylümü korumak için ölümü göze alıyorum, yaşamak için soyuyorum, düze inersem beni öldürürler. Söz verin köyümü koruyacağınıza, köylümün güvenliğini sağlayacağımıza.. teslim olayım.

Söz kesildi.

Ve Haimdo düze indi.

Teslim oldu.

Silâbını verdi.

Hamido'ya bir iş sağladılar...

Yıllanmış şakî uslanmıştı.

Ne var ki Hamido düze inip de silâhını bırakınca her şey tersine döndü. Hamido'nun köylüsünü koruyamıyordu yetkili kişiler... Köylüler korkudan titreyorlardı:

— Allahından bul Hamido! Bizzi yaktın, elin eşkıyasının elinde bıraktın, Özbay çetesi her gün çevremizde dolanıyor, bize göz açtırmıyor, sen ne biçim Hamido'sun ki köylünü bırakıp, teslim olur şehirde iş tutarsın... diyorlardı.

Hamido'nun kendisi de korku içindeydi.

Uçan kuşun kanadından nem alıyor, her köşe başında bir kurşun yiyecekmiş gibi ürküntüyle yaşıyordu.

Ve Doğu'nun insafsız kanunu hükümünü yürüttü.

Sürmezdi bu hayat... Kanunsuzluğun hüküm sürdüğü yerde kanunlara riayet edenlerin esamisi okunmazdı. Yetkili kişiler Hamido'nun ve köylüsünün güvenliğini koruyamıyorlardı.

Can pazarıydı bu...

İçişleri Bakanı Faruk Sükan istediği kadar:

— Doğu'da kuş uçurmuyoruz, her şey yolunda... diye konuşsundu.

Hamido, Doğu'da geçerli olan şeyin ne olduğunu biliyordu.

Bir gün çalıştığı yeri terketti.

Tabancasını beline taktı.

Dürbünü boynuna astı...

Silâhını omuzuna vurdu...

Adamlarına haber saldı...

Ve:

— Ferman padişahın, dağlar bizimdir... diye tepelere doğru yöneldi.

Ertesi gün gazeteler:

— Hamido gene dağa çıktı... diye yazdılar.

Evet, Hamido gene dağa çıktı. Ve köylüleri bayram ediyorlar.

Şimdi soralım kendi kendimize: Bu işte suçlu kim?

Hamido bu sorunun da cevabını veriyor. Ünlü şakî:

— Dağ, şehirden daha emin; dağda hiçbir şeyden korkmazdım, şehirde her şeyden ödüm kopuyor... demiş.

Bir memlekette, dağ şehirden daha emin olup da; köylünün güvenliği eşkıyaya kalırsa artık söylecek söz kalır mı?

AKBABA

— Tek dersten kalanlar imtihana girdiler. —

Vatandaş — Yine kötü gittiyse ne yapalım yâni.. Siz de bunlar gibi çalışıp, ikmâle kalmasaydınız!

Konsültasyon

Vedat SAYGEL

AKIL hastanesinin bahçesindeki hasta kalabalığından birini işaret eden genç doktor:

— Şu ağacın altında oturan adam işte, dedi.

Altı, yedi doktor başı birden uzandı pencereden.

— Hastanemize beşinci gelişi, diye devam etti genç doktor. Vârîslerinin «Müşahade altına alınması» isteği üzerine, mahkeme kararı ile gönderilmiş bu sefer.

Ağaç altında oturan adama gözlüklerinin üstünden bir süre bakan yaşlı doktor:

— Enteresan bir tip, dedi. Her gelişinde aynı tedavi sistemini mi uyguladınız?

— Hayır hocam. Açık havada meşguliyetle tedaviden, elektrikle tedaviye kadar bütün sistemlere başvurdum.

Hastanın gerçekten deli olup olmadığının karar vermek için toplanan doktorlar, bakışlarını yeniden ağaç altında oturan adama çevirdiler.

— Çok sakın bir durumu var, dedi beyaz saçlı, uzun burunlu olanı. Ne olduğunu bilmeyen imkânı yok deli diyemez.

Akıl ve ruh hastalıkları konusunda uzun yıllar yurt dışında ihtisas yapmış olan bir başkası:

— Efendim, dedi, kalkınmak üzere bulunan ülkelerde rastlanan çeşitli çok hastalıklardan biri de, akıl hastalıklarıdır. Yıllarca peşinde koştuğumuz, bir şey söyleyecek diye ağzının içine baktığımız adamın, aslında tehlikeli bir deli olduğuna ihtimal vermediğimiz gibi, adı deliye çıkmış birinin hepimizden daha akıllı olabileceğini düşünmüyoruz.

— Bu konuda çok haklısınız, dedi beyaz saçlı. Dünya Sağlık Teşkilatının raporunda da belirtildiği gibi, geri kalmış ülkelerdeki delirme olayları diğer hastalıklara oranla, gerçekten önemli bir yükseliş göstermektedir.

Genç doktor sordu:

— Kalkınıp kalkınmamanın akıl sağlığı üzerinde ne gibi etkileri olduğunu açıklayabilir misiniz?

— Efendim, iktisadi kalkınmasını tamamlamış ülkelerde kişinin delirmesi, tesadüflere bağlıdır. Adam sıcağın çıldırmak istese, serinlemek için buzdolabı vardır, oturduğu odanın, çalıştığı büronun havasını değiştirecek çeşitli araçlar vardır, çıldıramaz! Soğuktan çıldırmak istese, yaşadığı evin, çalıştığı yerinin sıcak hava tesisleri vardır, çıldıramaz! İssiz kalıp, «Nasıl geçineceğim?» diye düşünerek çıldırmak istese, memleketinde iş vardır, gerçekten iş bulan kurumları vardır, işsizlik sigortası vardır, bunca varlık içinde aç kalıp çıldıramaz! Ama, çıldırma hürriyeti bulunan ülkelerde durum böyle midir ya? Kişinin bırakın ülkesini düşünmesini, kendi borçlarını, kendi durumunu düşünmesi çıldırmasına yeter!

— Haklısınız, dedi genç doktor. Şimdi müsaade ederseniz konumuza dönelim. Efendim daha önce de söylediğim gibi bu hasta...

Bütün başlar pencereye çevrildi, bütün parmaklar bahçeye uzandı:

— Şu ağacın dibinde oturan hastadan bahsediyorsunuz değil mi?

— Evet.

— Bahçeye her çıkışta, hep aynı ağacın altında mı oturur?

— Evet.

— Allah Allah... Bütün gün ağaç altında oturma oturma insan delirir ya! Hastaneye kaçınıcı gelişi demiştiniz?

— Beşinci... İlk defa seçim kazanmış bir politikacı olarak gelmişti hastanemize. Yaşlı doktor:

— Tanrı kimsenin aklını almasın, dedi. Çoğu böyledir bunların. Otuz yıllık meslek hayatımda neleri ile karşılaşmadım? Kendini tek başına dünya savaşını kazanmış büyük bir kumandan sananlar mı, büyük bir servet kazanmış milyoner sananlar mı?... Hepsini gördüm. Demek bu da kendini, seçim kazanmış bir politikacı sanıyordu.

— Yoo, gerçekten seçim kazanmış bir politikacıydı. Seçim alanından yüzünün aklı ile çıkmış, çevresindekilerin yardımını ile soluğu timarhanede almış!

— Sevinçten oynattı her halde...

— Ben de önce sizin düşündüğünüz gibi düşünmüştüm ama, kendisiyle konuşunca fikrim değişti. Meğer bir parti tarafından adaylık teklifi edilmiş kendisine. «Bilgim ve görgüm milleti temsil etmeye yeterli değildir» diyerek, teklifi reddetmiş. «Olsun» demişler. «Senden bilgi, görgü arayan kim? Bizim listede ismin görülsün, yeter!» Yapmanın, etmeyin demişse de dinletememiş adamcağız. Adını listeye koymuşlar, ön seçimi kazandırmışlar, sıra gel-

miş genel seçime. «Haydi» demişler, «Hazırlan, propaganda gezisine çıkıyoruz. Politikadan, seçim konuşmasından ben anlamam!» diye dayatmış. «Yahu» demişler, «Konuşmayacaksın ki, atacaksın!» Israrı para etmeyince, çaresiz yola düşmüş. Düşmüş ama, kendi kendine de, «Millete her şeyin doğrusunu söyleyeceğim» diye söz vermiş. Kent kent, köy köy gezip, «Gerçekle palavrayı birbirinden ayırmasını bilin. Hiç kimseye gözü kapalı oy vermayın. Memleketin yükselmesi, bilgili insanların işbaşına gelmesiyle mümkün olur. Ben de bunlardan biriyim. Görevim, yalan da olsa sizleri kandıracak bir şeyler söyleyip, oyunuzu almaktan ibarettir! Bana ve benim gibilere oy vermekle bir sürü vatandaşa devlet bütçesinden her ay açtığınız maaş vermek arasında bir fark yoktur!» diye başlıyor kendi aleyhinde nutuklar çekmeye! İşin garibi kendini kötiledikçe dinleyicisi artıyor, kendini gözden düşürmeye çalıştıkça omuzlara alınıyor. Uzatmayalım oylar atılıyor, oylar sayılıyor, rakiplerini hezimetle uğrattığını görünce de, «Bu millete doğru söylemek yaramıyor!» diye bağırıp çağırma başlarken, çevresindekilerin şikâyeti ile soluğu timarhanede alıyor!

— İkinci getirilişi, ailesinin şikâyeti üzerine olmuştu, dedi beyaz saçlı doktor.

— Bu sefer ne yapmış?

— Aslında mevcut olan hastalığın, sıcaklar sebebiyle nüksetmesi sanıyorum. Bir pazar gezmesinin sonunda olmuş olan. Sinemaya gitmişler, gişede bilet yok. «Karaborsadan bilet almam!» diye tutturmuş. «Yahu» demiş karısı, «Herkesten ne farkımız var? Millet nasıl alıyorsa, sen de al! Hem gezmemizi bedavaya getirmek istiyorsan, bir sonraki seans için gişeden bir miktar da bilet al, çıkarken satalım.» Ne karaborsadan bilet almaya razı olmuş, ne karaborsacılık yapmaya... Bizimkinin ağzını bıçak açmıyor. Somurta somurta sağda solda öldürmüşler günü. Karısı, «Koca yaz geçti, kuru soğan bir liranın altına düşmedi» demiş. «Bu gidişle kışa kadar üç dört liraya çıkacağı benziyor. Köylerden soğan toplayıp, kışın toptan satsan, ağıktan dünyanın parasını kazanırsın.» Bizimkinin yine ağzını bıçak açmıyor. Bitpazarı'nın önünden ge-

çerken yok pahasına satılan eşyaları gören kadın, «İnsan mağaza mağaza dolaşacağına, haftanın bir kaç günü mezata uğrasa, bir koltuğa vereceği para ile bir ev döşer» deyince, bizimki «Seninle yaşayabilmem için ille ahlâksızlık mı yapmam lâzım?» diye yol ortasında basıyor yaygarayı!

Doktorların en yaşlısı:

— Enteresan bir tip, dedi. Sonra?

— Üçüncü getirilişi, bir emlak satışı yüzünden olmuş. Hani bu gibi satışlarda alıcı ile satıcı az vergi ödemek için aralarında anlaşır, fiyatı düşük gösterirler ya? Bu, «Kaça anlaşıksa, muamelesinin o fiyat üzerinden yapılmasını istiyorum!» diye dayatıyor. Adamlar, «Birader» diyorlar, «Bu alış verişte senin kaybedeceğin bir şey yok ki... Kaybeden, devlet! Üstelik senin kârın bile olacak.» Ne diyorlarsa, bizimkini ikna edemiyorlar...

— Peki ne yapıyorlar?

— İş çıkırından çıkınca, «Devlet aleyhinde ileri geri lâf ediyordun» diye timarhaneye tikiyorlar!

— Son iki defadır getirilişinin sebepleri de aşağı yukarı aynı, dedi genç doktor. Bütün malını mülkünü, bir hayır kurumuna bağışlamaya kalkıştığı için...

— Kendisiyle görüşebilir miyiz?

— Hay hay, çağırayım, dedi genç olanı.

Biraz sonra kapı vuruldu, ağacın altında oturan adam ürkek ürkek içeri girdi.

Oturun, diyerek bir iskemle gösterdi doktorlardan biri.

Oturdu.

— Bugün hava yine sıcak, değil mi?

— Evet, dedi hasta.

— Sigara yakmaz mısınız?

— Teşekkür ederim, kullanmıyorum.

— Evinize dönmek ister miydiniz?

Gözlerinin içi güldü hastanın:

— Elbette... Hem bir daha buraya dönmek üzere...

Doktorlar, «İyileşme belirtileri görülüyor» anlamında gülümseyerek birbirlerinin yüzüne baktılar:

— Neden?...

— Akıldandım da, ondan!

— Peki, açık konuşalım o halde, dedi yaşlı doktor. Eskiden akıllı değil miydiniz?...

— Değilmişim ki, akıllıların hangi fikirlerine karşı çıktıysam, bir posta buraya getirildim.

— Yeniden politikaya atılmayı düşünüyor musunuz?

— Evet. Yerimi ayırttım bile...

— Sizce iyi bir politikacı nasıl olmalıdır?

— Politikacı dediğiniz, neyi yapamayacaksa onu vaatmelidir, hangi konuya aklı ermiyorsa, o konuda nutuklar çekmeli, demeçler vermelidir!

Gülümseyerek birbirlerine göz kırptı doktorlar.

— İyi bir aile reisi sizce nelere dikkat etmelidir?

— Pazar gezmelerini bedavaya getirmeye, ilerde neyin pahalılanacağını sezip, ucuzken bol miktarda depo etmeye ve mezat mezat dolaşıp, fakir fukaranın çaresizlikten satışa çıkarılan mallarını yok pahasına elinden almaya dikkat etmelidir!

— Bir emlak almaya, satmaya kalksanız ne yaparsınız?

— Akıllıların yaptıklarını... Vergi ile harcın en azını ödemeye bakırım.

— Diyelim zenginsiniz. Malınızı mülkünüzü çoğaltmaya mı bakarsınız, yoksa hayır kurumlarına mı bağışlamaya kalkarsınız?

— Bağış mı? Allah yazdıysa bozun! Ben deli miyim be?

Yaşlı doktor:

— Teşekkür ederim, dedi, gidebilirsiniz.

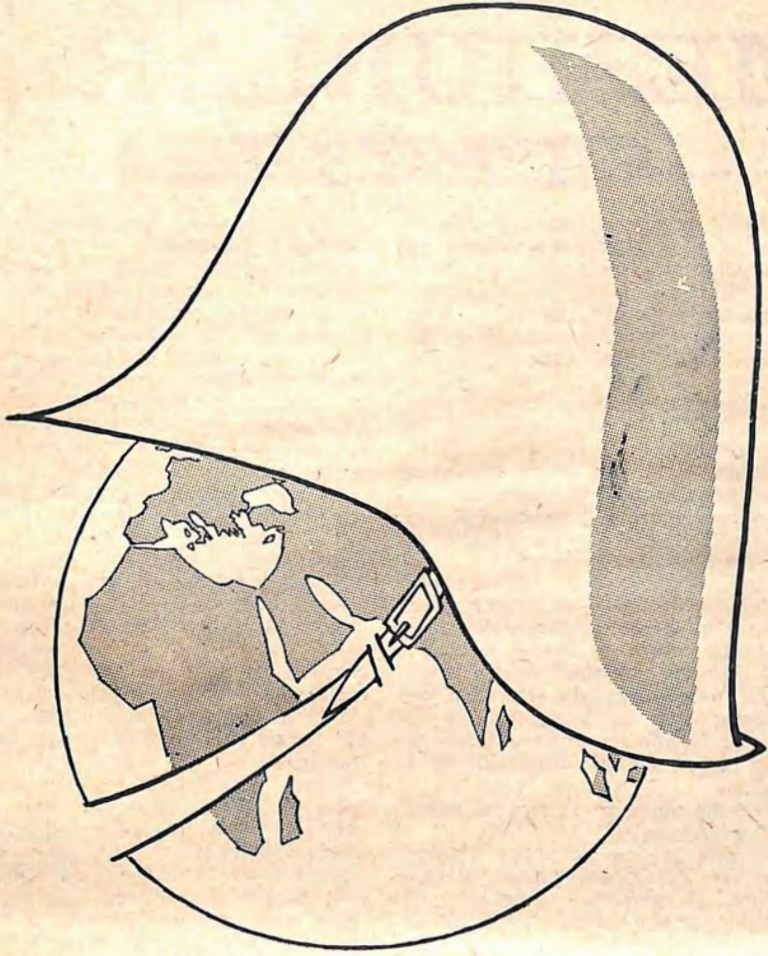
Adam kapıyı kapatırken, doktor meslektaşlarına döndü:

— Deli diyen haltetmiş buna! Maşallah kafası saat gibi çalışıyor adamın!

İnönü, «Üçüncü Dünya Harbi çıkabilir» dedi. — Gazeteler —

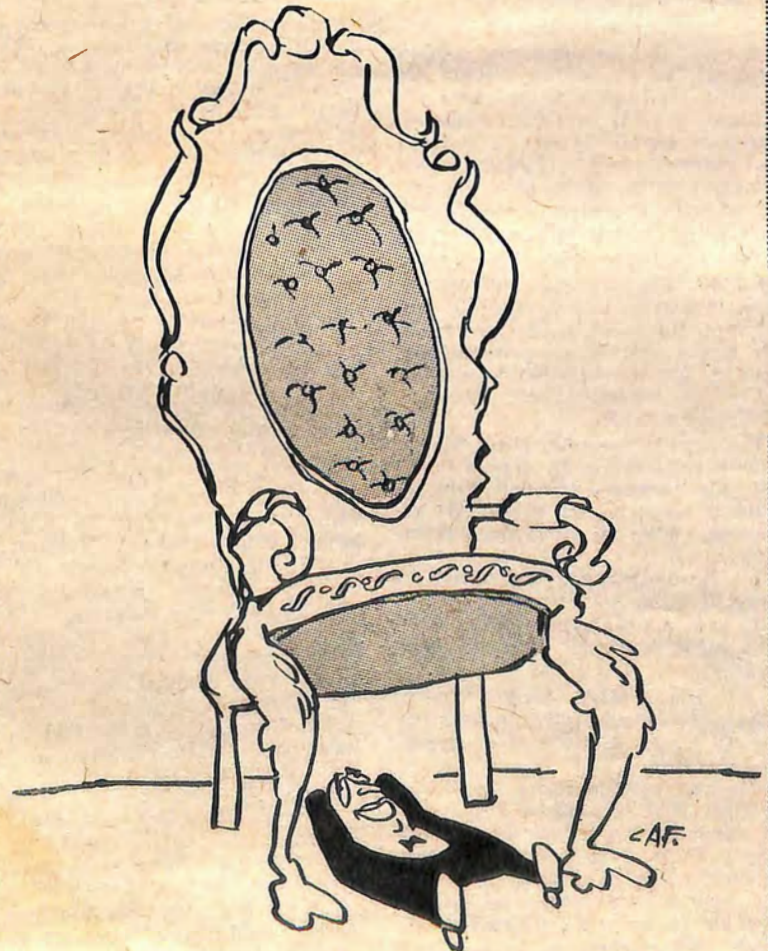

Yazısız

Yazısız

Demirel, «Ağaç altında yatana kredi vermezler» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

YELPAZE

REFİK ERDURAN

KIL!

BU yazıyı uçaktan yazıyorum. Biraz önce yurttan ayrıldım.

Milletlerarası bir yazarlar topluluğunun uzunca sürece çalışmalarına katılmak üzere Amerika'ya gitmekteyim. Ama o yüzden bu köşeden de uzak kalacak değilim: Her hafta yazı yetiştirmeğe çalışacağım sizlere. Binlerce kilometrelik mesafeleri birkaç saate sığdıran jetler ve cefakâr posta emekçileri sağolsun!

Belki aklınıza gelir:

— İki üç gün bile gecikse boyatlamış olmaz mı yazılar?

İlahi sevgili Akbaba okuyucuları! Fazla başarının bazı güçlükler de yaratabileceğini ve derginizin o anlamda «zararlı başarı» sınırını bile çoktan geçmiş olduğunu bilmiyor musunuz?

Efendim, Akbaba günlük gazeteler gibi çok hızlı rotatiflerde basılmadığından tirajı arttıkça baskı süresi de günlerden haftalara çıkıyor. Nazar değmesin diyelim, bu sürenin o kadar uzaması gerekti ki dergide her hafta okuduğunuz yazılar zaten aktüaliteyle bir bağ kurulmasına imkân vermeyecek kadar önceden yazılmakta.

(Bazan fırtına kıyametten göz gözü göremezken bizim havanın güzelliğini över gibi lâf etmemiz de ondan işte!)

Kısacası, yazıların Atlantik'in ötesinden bir kaç günde gelmesi bir şey değiştirmeyecek.

Asıl mesele benim kendi içimde. Pek klişeleşmiş bir sözle belirtmemeye izin verirsiniz, vatan hasreti hikâyesi...

Vatan deyince ben, Boğaz'ın mavisini, bilmem ne dağının tepesini falan anlamam. Onlar da güzeldir ama, yurt dışında kalışı uzayınca insan kendi ulusundan insanları özler asıl. «Vatan» vatandaşların dili, gelenekleri ve üslûplarıdır.

Bereket versin az önce öyle bir sahneye tanık oldum ki bu sefer daha ayrılmadan içime çökmeye başlayan hasret hafifledi biraz.

İçindeki insan emeği payı büyük olan her şey gibi berber parası da Batı'da yıkımdır. Hem aklım sıra iktisat olsun diye, hem de son günlerin koşuşması arasında berbere gitmeye vakit bulamadığım için saçlarım gerçekten uzamış olduğundan, uçağın kalkmasına tam yarım saat kala hava alanındaki berber dükkanına girdim.

İçeride tek müşteriyle tek kalfa, bir de çırak vardı.

— Aman, dedim, sırada başka kimse yoksa şöyle çabucak kısalttırmak istiyorum biraz.

Kalfa:

— Şimdi, şimdi, dedi. Beyin işi biter bitmez.

«Bey» e baktım. Tombul, kara yağız, çatık kaşlı bir zattı. Koltuğa öyle kasıtlı kurulmuştu ve aynada kendisini öyle keyifle bakıyordu ki, Timurlenk cariye seçiyor sanırdınız.

Kalfanın ona borcu mu vardı, yoksa pek eski ve hatırlı bir müşterisi miydi, her ne hikmetse adamın çevresinde dört dönüyor, makası dalkavukça şakırtılarla orasına burasına dokundurarak tatlı diller döküyordu.

Çırak yanıma sokuldu:

— Ayakkabılarınızı boyatayım mı?

Gideceğim yerlerde başkasına ayakkabı boyatmak —pahalı olmak şöyle dursun— imkânsızdır. Bunu düşünerek hemen verdim çocuğa ayakkabılarımı. Cami kapısında turist gibi çorapla kaldım.

İkide birde hışırtılı anonslar yapan alan hoparlörlerinden birdenbire benimle ilgili bir ses çıktı:

— Roma yolcularından bay Erduran! Lütfen derhal gümrük ve pasaport kontrolüne...

Bu demekti ki listedeki yolcuların hepsi gümrükten geçmiş, bir tek bendeniz kalmışım. Saate baktım: Harekete yirmüç dakika vardı.

— Vazgeçtim, dedim, beni çağırıyorlar.

Kalfa, Bey'in işini bitirdiğini açıklayan bir tavırla ensesinden beyaz örtüyü çözdü; yerine havlu koyup saçlarını ıslatmaya başladı, neden sonra bana cevap verdi:

— Aldırmayın, bağırır onlar önle.

— Yalnız bağırılmazlar, uçağı da kaldırırlar. Çırak nerede acaba? Ayakkabılarımı getirse de...

Bey'den ilk defa bir ses çıktı. Bıyığının sağ tarafını göstererek emir buyurdu:

— Şurayı düzelt.

Kalfa saygılı bir dikkatle o işi yaparken ben ayaklarımın ucuna basarak dükkânın kapısına gittim, bakındım. Çıraktan eser yoktu.

Hoparlör «Bay Erduran» anonsunu telâşlı telâşlı tekrarlardı.

— Kardeşim, dedim, insanlara çok ayıp oluyor. Bir zahmet siz baksanız şu çırağa?

Bey, bu sefer burun deliklerinden birini gösterdi:

— Şu kılı aliver.

Kalfa suçlu, kılı makasla biçti, sonra birden dikkat kesildi:

— Bir dakika! Bir de sakal kılı var... Yanağınızda... İçeri dönmüş.

Çekmeceyi karıştırıp toplu iğne buldu, kolonya ve pamuk hazırladı, en mâhir beyin cerrahlarına taş çıkartacak bir tavırla Bey'in yanağındaki mikroskopik noktayı kurcalamaya başladı.

— Yahu, uçak... dememe kalmadı.

Öfkeyle dönüp ilk defa yüzüme baktı:

— Bir dakika dedik! Görüyorsunuz, kılı çekiyorum!

Ve ben çorapla dışarı uğrayıp boyacıyı buldum, ayakkabılarımı giydim, sinirli gümrükçüler mümrükçüler arasından apar topar geçtim, nefes nefese girdim uçağı. Ege'nin üstünde uçarken hâlâ sövüp sayıyordum.

— Ufacık bir şey, diyeceksiniz.

Öyle. Ama aynı haller çok büyük çapta da tekrarlanıyor boyuna.

Ben size bir şey söyleyeyim mi? Türkiye'de Bey gibiler koltuklara rahatça yayıldıkça ve kendilerinden kıl çekmek için o kadar ateşli gönüllüleri kolayca buldukça daha çok nefes nefese uğraşırız.

Refik ERDURAN

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah

1968 Temmuzunun 22 sinde, «elde kalem», mesleğimde tam kırkuncu yılımlı doldurdum...

Bunca zaman içinde, bu memleketin saraylarında Atatürk gibi yüce Cumhurbaşkanları, ve bu memleketin zindanlarında «Piç Ali» gibi mükerrer sabıkah, müseccel kaçakçılar tanıdım. Tanıdığım «meşhur» lar içinde, Abdülhak Hâmit'ten «Orhan Veli» ye kadar beş kuşağın kalbur üstü hemen bütün şairleri, romancıları, hikâyecileri var.

Tanıdığım «meşhur» lar içinde, rahmetli «Mazhar Osman» dan, uzun ömürlü olası Fahrettin Kerim Gökay'a, rahmetli «Tevfik Sağlam» dan inşallah daha nice yıllar şu dünyada mesut ve muammer kalası Kâzım İsmail Gürkan'a kadar, şöretleri kalbur üstü olmuş hemen bütün hekimlerimiz var.

Tanıdığım «meşhur» lar içinde, Başbakan rahmetli Saraçoğlu Şükrü'den Adnan Menderes'e kadar, Mehmet Ali Aybar'dan, Çetin Altan'a kadar kalbur üstü nice politikacılar var.

Tanıdığım «meşhur» lar içinde, «Gâvur Mü'min» den İngiliz Kemal'e kadar nice ünlü ve «milli» casuslarımız ve «Alanyalı Halim bey» den, «Avlonyalı Lütfi bey» e kadar nice ünlü milyonerlerimiz var.

Tanıdığım «meşhur» lar içinde ömrü uzun olası koca Ertuğrul Muh-sin'den rahmetli «Nâsit» e, rahmetli Raşit Rıza'dan, inşallah daha çok uzun ömürlü olası Cahit İrgat'a kadar, Türk tiyatro sahnesinin kalbur üstü olabilmis hemen bütün sanat-kârları var.

Hülâsa, meslekte doldurmuş bulunduğum kırk yıl, bu memlekette, bu memleketin yetiştirdiği «ünlü» kişileri tanımakla geçti.

Onlardan kimisi ile çok candan dost olduk.

Onlardan kimisi ile toplumsal duygu ve düşüncelerimiz uyuşmadı.

Ama ben sizlere, rahmetli ve sevgili dostum Yusuf Ziya Ortaç'ın yaptığı gibi, o tanıdığım «ünlü» kişilerin birer portresini çizmeye çalışacak değilim. Ben sizlere sadece, kırk yıllık tarihimizin, büyüklü küçüklü o ünlü kişilerine ait anılarımın, «Ak-baba» ya uyar taraflarımı vereceğim: Yâni onlara ait hâtıralarımın sadece mizah ve nükte olabilecek taraflarını...

Bu seride, o şöretleri ele alış konusunda, hiçbir sıra gözetecek değilim: Sıra, aklıma geliş sırası!

Maksat, sizleri biraz güldürebilmek!

Gerçi, dostum Kemal Tahir:

«— Şu dünyada insanları güldürmekten kolay hiçbir şey yoktur: Düşüverirsiniz, gülerler!» der ama, insanları «düşmeden» güldürebilmek,, onun dediği kadar kolay değil!

Ben sizleri «düşmeden» güldürmeye çalışacağım.

Eğer okunaya sizler de benim kadar iyinîyetle koyulursanız, bu «zor» işimi mümkün mertebe kolaylaştırmış olursunuz.

Haydi Amerikan işi bir numara da yapayım:

«Teşekkür ederim!...»

— 1 — MAHMUT YESARİ

Benim «Bizim Yokuş» ta tanıdığım ünlü şair ve yazarların en bohemi, yâni türkçesi, en âvâresi oydu. O zamanlar hayatta bulunan babası ile a-nasının evinde, içinde kitaplığı, çalışma masası ve yatağı bulunan kos-koca bir odası bulunduğu halde, o-raya uğramaz, ömrünü otellerde, yakın arkadaş evlerinde, ya da pansiyonlarda geçirirdi.

Bir gün aklına nasılsa evine uğramak esmiş. Ana, baba sevinç içinde kolları sıvamışlar, öğlen vakti, kimbilir ne zamandan beri yüzünü görmedikleri oğullarına mükellef bir sofraya hazırlamışlar.

«Bacı» dedikleri emektar ve yaşlı zenci kalfa, sofraya evvelâ domatesli bir piring çorbasi getirmiş.

Baba, gözleriyle sofrayı tarayıp, a-radığını bulamayınca, yüzünü buruşturup:

«— Bu, limonsuz gitmez ki!...» demiş.

Bacı, köşe başındaki bakkaldan limon almak üzere çıkmaya hazırlanırken, Yesari kalkmış ve:

«— İhtiyarı yormayalım! Hem o biçare gidip gelinceye kadar çorba buz kesilir. Ben şuracıktan bir dakikacıkta alır gelirim!...» diyerek kapıdan fırlamış.

Fakat bakkal dükkânına girince, bir de bakmış ki, mermer tezgâhın bir köşesinde, yakın dostlarından Kemani Neş'e, beyaz peynir ve turşuyla hafif hafif demleniyor.

Birbirlerine sarılıp öpüşmelerinden sonra, rahmetli Kemani «Neş'e», akrabası olan bakkaldan Yesari için de bir kadeh istemiş.

Yesari ciddiyetle özlür dilemiş:

«— İçmiyeyim, zira evdekiler sofrada bekliyorlar. Ben sofraya konmuş çorbaya bir limon yetiştirmek için çıktım!...»

Neşe dayatmış:

«— Vallahi bırakmam! Bir kadehçik at, öyle git!...»

Ve atış, işte o atış: Bir kadehçik daha, bir kadehçik daha derken, Yesari unuttuğu evine o günden tam altı ay sonra dönmüştü!

Cebinde parası bitince ve üstü başı bir berduşunki kadar perişan olunca, Yesari kapağı Tepebaşı'ndaki meşhur «Kontinental» oteline atar,

oradaki odasında anadan doğma soyunup yatak çarşafına sarınarak, çamaşırlarını yıkatılmak, esvaplarını ütütölmek, kunduralarını boyatılmak üzere çağırıldığı garsona verir ve sonra masa başına geçip, götürdüğü boş mektep defterlerini doldurmaya koyulur.

Garsonun vazifesi, ona her saat başında, bir fincan limonlu çay yetiştirmektir.

Elindeki iş kaç günde bitecekse, Yesari'nin o müddet zarfındaki bütün masrafları otel kasasından ödenir: Yiyeceğinden, içeceğinden, si-garasına varıncaya kadar...

Yazı tamamlanınca, garson onu verileceği matbaaya götürecektir, parasını alıp kendisine getirecektir.

Ondan sonra da Yesari, banyosunu yapacak, tertemiz çamaşırlarını, temizlenip ütülenmiş elbisesini, boyanmış iskarpinlerini giyecek ve he-sabını ödedikten sonra otelden çıkıp doğru berber dükkânına gidecektir.

Bir de sinek kaydı traştan sonra, gel keyfim gel!

Ömrünün son yıllarında şaşırıp evlenen ve ağzının tadını pek fena alarak az zamanda boşanan Yesari'nin hayatında «kadın» hiçbir zaman yer almamıştır.

Kendisi ile tanışmamızdan yıllarca evvel, bir de Afif'in annesi ile evlenip ayrılmış!

Gerçi filen ayrılmışlar ama, der-beder Yesari mahkemenin davetle-rine gitmediği için, boşanma işi bir türlü resmen gerçekleşmemiş.

Bir gün, beni arayıp bulan eşinin ricası üzerine, bildirdiği gün ve saat-te Yesari'yi mahkemeye ben götür-düm de boşanma işi, bir tek celse-de karara bağlanabilirdi!

Kendisi ile tanıştığımız zaman «Yesari», ününü çoktan yapmış bir yazardı. Dostluğumuz, bizi uzun yıl-lar gece gündüz beraber kılabilcek dereceye vardırdığı içindir ki, onunla bir masa başında sabahlara kadar demlendiğimiz olduğu gibi, bir ma-sa başında sabahlara kadar karşı-lıklı kalem koşturduğumuz, boş ka-ğıtları göz nuru ile doldurduğumuz da oldu. Bu sıfatla diyebilirim ki, ben, tanıdığım bütün yazarlar ara-sında, onun kadar kolay yazı yazan bir başka meslektaşına rastlamadım! Yazıları hep bir müveddeden dikkat-le temize çekilmiş kadar silintisiz, çizintisiz çıkardı.

Yazarlığa başlayışının yirmi beşinci yılında, «Yedigün» de onunla yapılmış bir konuşma yayınlamıştım. E-vindeki odasında bu konuşmayı ya-parken ondan şu suali de sormuş-tum:

«— Bu mesleğe atıldığın zaman da şimdiki kadar kolay mı yazardın?...»

O zaman masasının çekmecesin-den aldığı kocaman bir zarfı bana uzatmış ve:

«— Sen, demişti, bunun içindeki eski müveddeleri şöyle biraz karış-tır. O zaman vaktiyle nasıl yazdığımı anlarsın!...»

Merakla açtığım zarftan: «Ak Sa-çlı Genç Kız» ve «Pervin Abla» isimli romanlarının müveddeleri çıkmıştı. Onları biraz karıştırınca hay-retle gördüm ki, «Yesari» o ilk ro-manlarının bazı pasajlarını, her se-fer bir başka şekle sokarak, sekiz, onar defa yazmış!

O zaman anladım ki, «Yesari», sonradan elde ettiği o mübarese ol-gunluğuna kavuşuncaya kadar, biç-

re kafasına, kolay katlanılmaz nice işkenceler çekirmiş!

«— İşte böyle, diyordu, o zaman-lar ben kâğıtlardan korkuyordum Şimdi kâğıtlar benden korkuyor!»

Fakat sonradan, seneler geçecek, ve o işlek, o olgun, o kolay üslubun sahibi hiç durmadan kalem koştur-maktan yorulup usanacak ve «Yedi-gün» sayfalarına, «Boş kâğıt korku-su» başlıklı yazılar yazıp, hazin bı-kınlığını acı acı itiraf edecekti.

Şu vardı ki, onu bu yorgunluğun-dan ötürü ayıplamakta hiç kimse haklı sayılamazdı:

Beş binden fazla hikâye, dört bin-den fazla fıkra, yüzden fazla roman, yirmibeşten fazla piyes, operet, mek-tep oyunu, vovvli, komedi, başta «Ak-baba» olmak üzere çeşitli dergi-lerde çıkmış sayısı bilinemecek kadar çok mizahi yazı...

Dile kolay: Bu kadarına, kafa de-ğil, parmak bile kolay dayanamaz sanırım!

Şimdi sırası gelmişken açıklayabi-lirim ki, ben, rahmetli dostum «Mahmut Yesari» yi her hatırlayı-şında, oğlu «Afif Yesari» ye karşı derin bir öfke duyuyum. Zira, «Mah-mut Yesari» nin meselâ «Ak Saçlı Genç Kız», «Çulluk», «Çoban Yıldı-zı», «Pervin Abla» gibi, vaktiyle bü-yük ve haklı birer ün yapmış ger-çekten güzel eserleri, yeni harflere çevrilse, bugünün kuşaklarından da aynı candan ilgi ve itibarı görecek-tir kanısındayım.

Bunu yapmak ise, şüphesiz oğlu Afif Yesari'ye düşen bir görevdir. Zira, her zaman yaşayabilecek eser-leri ile koca Mahmut Yesari, bizim unutulmaya müstahak kıymetleri-mizden değildir!

Kafası şahlandığı zaman, yere se-rilecek muhatap bulamayınca, o kes-kin kalemini, iyi bilenmiş bir han-çer gibi bizzat kendisine saplayan Yesari'nin gaddar hievinden, insan-lar değil, şehirler bile yakalarını kurtaramamışlardı. Fakat hieveder-ken öyle zekice buluşları, öyle enfes teşbihleri, öyle kudretli nükteleri o-lurdu ki, onları dinlemek, ya da o-kumak zevkini tadabilmek uğrunda bizzat sizi yere vurmasına bile razı olabildiniz.

Meselâ, bir bahar akşamı, bir ga-zinoda karşılıklı kadeh tokuşturur-ken, yakından tanıdığım bir karı ko-cayı hievdiyordu. Siz şimdi lütfen o bayanı tarif ederken kullandığı —otuz yıldır unutamadığım— şu en-fes teşbihlere bakınız:

«— Bebeklerine toplu iğne sokul-muş gibi kör kör bakan gözler... Sam vurmuş akça armudu gibi bir ten... İslanmış eski para keseleri gi-bi sarkmış göğüsler... Tavan süpür-gesinden kaçmış anaç örümcekler gibi koskoca eller, ayaklar... Hele saçlara gelince... Otuz tane softayı berbere götür. Sakallarını ustura ile kazıt... Yere dökülen bu kirli sakal-ları çıkarlar bir saat kadar çiğne-sinler. Sonra onları toplayıp kadının kafasına tutkalla yapıştır. Ve işte sana zülfü nâzenin!...»

Kadın (!), işte bu.

Kocasını da aynen şöyle tasvir e-di-yordu:

«— İşte bu dilbere körkütük aşık olan kocası da ayrı bir âlem!»

«Boy, dev anası gibi kadından o kadar kısa ki, dudaklarını öpmek is-tese, mutlaka bir sandalyeye çıkma-sı lâzım... Tarağın yatıştırıramadığı saçlar tel tel öyle oklaşmış ki, ada-mın başına bir kirpi oturmuş sanır-

şın... Gözlere gelince, mübarekler, Tarlabasır'nda pazar günleri kaçak satış yapan dükkânların kepenkleri gibi yarı açılmış...

«Kadın: «Sevgilim, çıkıyoruz ama, sen ihtiyaten şemsiyemizi de al!...» der.

Adam cevap verir:

«— Başüstüne sultanım!...»

«Kadın: «Yağmur yağarsa hava serinler, belki üşürüm. Sen ihtiyaten pardesümü de al!» der.

Adam cevap verir:

«— Başüstüne sultanım!...»

«Kadın:

«— Şimdi serin olursa, gece mutlaka soğuk olur. Sen ihtiyaten palтому da al!...» der.

Adam cevap verir:

«— Başüstüne sultanım!...»

«Kadın:

«— Ne olur ne olmaz sevgilim, sen yanımda ihtiyaten bir de süveter bulundur!...» der.

Adam cevap verir:

«— Başüstüne sultanım!...»

«Ve böylece sultanla sevgilisi gezmeye çıkarlar. Kadın önde, erkek bir adım arkada... Bir elinde şemsiyeleri, pardesü, öbür elinde manto, süveter, bir de kendi pardesüsü...

Adam değil, seyyar gardrop mübarek!...»

O akşam Yesari bu giyabi takdimi (!) böylece bitirmişti ki, gazino kapısından içeriye tam onun anlatıklarına benzer bir çift girdi. Ben:

«— Yesari, dedim, gelenler galiba seninkiler!...»

Mahmut Yesari dönüp baktı, ve başını yeniden bana çevirip yüzünü buruşturarak cevap verdi:

«— Ta kendileri!...»

Onlar kırta, sırta bizim masaya geldiler. Kadın, bir bayandan çıktığına şaşılacak kadar kalın bir sesle:

«— Mahmut beyciğim, dedi, bizim içimizden sizi burada bulabileceğimiz geçmişti. Sizin içinizden de bizim için bir şeyler geçti mi?...»

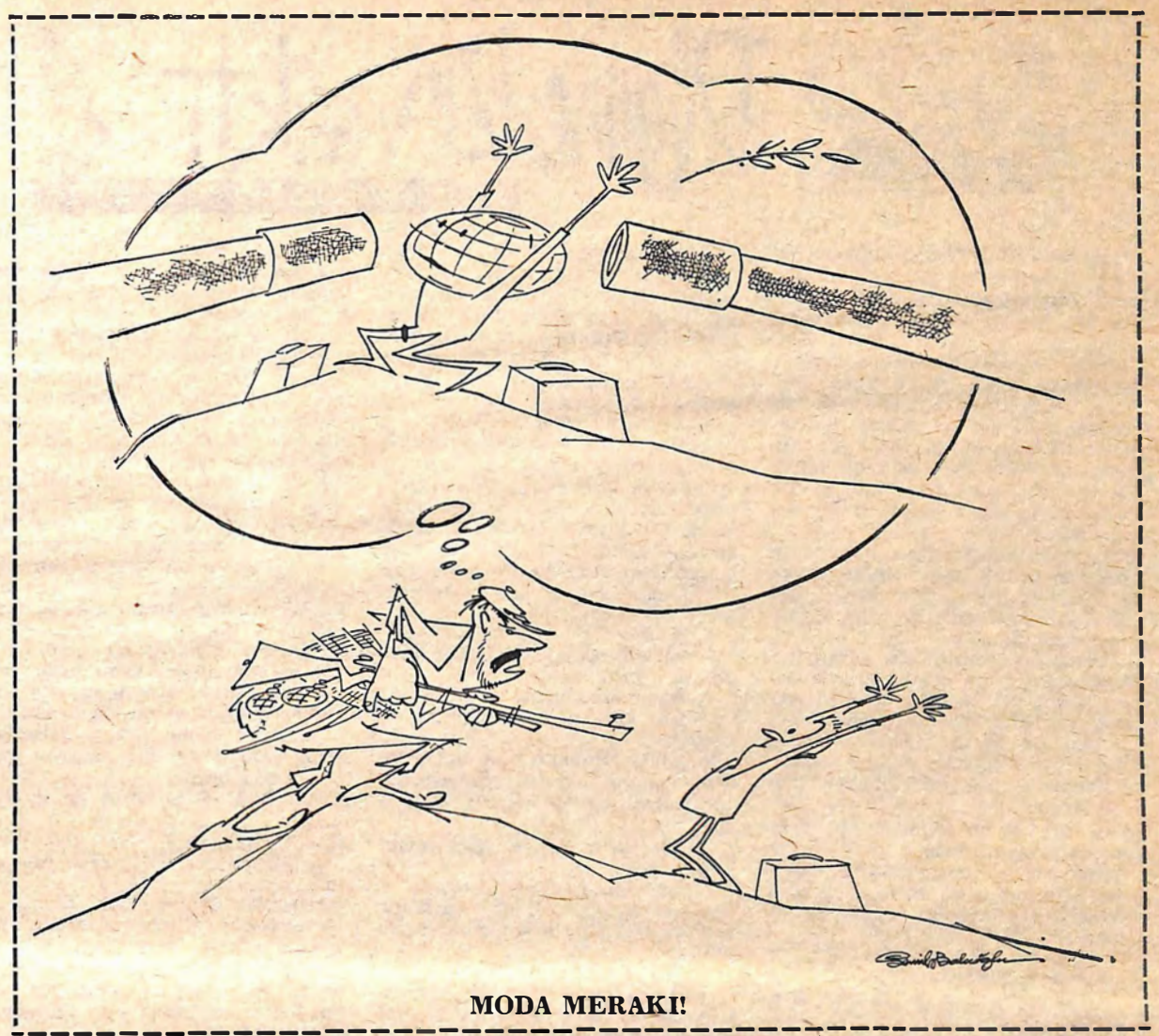
Ve işte Yesari'nin işi güya şakaya vurup gülerken verdiği cevap:

«— Geçmesine geçti ama söyleyemem hanımefendiciğim. Zira sizin için benim içimden geçmiş olanları açıklamama kanun, kuvveden fiille çıkarmama ise zabıta mânidir!...»

Yesari ile müşterek anılarımız içinde mizaha uygun olanları, pek çoktur.

Hafızamdan derleyip not ettiklerim arasından, onun bir sarhoşluk hikâyesini de sizlere anlatayım:

Otelden çıkıp sinek kaydı taşıını da olduktan sonra onun hovardalık piyasasına nasıl çıktığını anlatmışım. Kadın münasebetlerinden kaçan Yesari, mey'siz olduğu kadar dostsuz da duramazdı. Nitekim, o biçim çıkışlarından birinde bir akşam, bermutat rahmetli Ömer Rıza Doğrul'la beni buldu. Sahnede çeşitli varyeteler de yapılan bir alaturka saz gazinosuna gittik. Rakılar, mezeler geldi. Kadehler tokuşturuldu ve bezmi muhabbet kuruldu.

MODA MERAKI!

Fakat Yesari, kadehleri bizden hızlı yuvarlıyordu. Belliydi ki, bir otel odasında günlerce kapalı ve perhizde kalmış olmak, onun demlenmek arzusunun şiddetle kamçılıyıp şahlandırmıştı.

Nitekim çok geçmeden olmaya başladı. «Bunu nereden bildin?...» derseniz, kısaca anlatayım:

Bildiğiniz gibi yengeçler, tıpkı sarhoşlar gibi, bir sağa, bir sola kaya kaya yürürler.

Vaktiyle Amerika'da, haşerat uzmanları, nasıl bir tepki göstereceğini anlamak için, bir kaç yengeçe viski içirmişler. Bir de ne görsünler? Sarhoş olan yengeçler dosdoğru yürümeye başlamasınlar mı?

Rahmetli Yesari, rahmetli Yusuf Ziya Ortaç'ın gerek «Portreler» inde, gerek «Bizim Yokuş» unda belirttiği gibi, şaşıya çok yakın şehlâ göz-lüydü. Fakat —tıpkı yengeçlerin viski içince çarpık yürüyüşlerini düzeltmeleri kadar garip ama— sarhoş olmaya başlayınca, Yesari'nin şehlâ gözleri de düzleşirdi...

O gece de bir ara baktım: Rah-

metlinin gözlerinde şehlâlıktan eser kalmamış...

«— Yesari, dedim, fazla kaçırdın yine!...»

«— Yok, yok, dedi, ben kıvamımı bilirim. Siz keyfinize bakın!...»

İki kadeh sonra, Yesari'yi frenlemek ihtiyacını, işin farkına varan Ömer Rıza da duydu:

«— Mahmut biraz yavaş git!...»

Ve o da aynı cevabı aldı:

«— Yok, yok, ben kıvamımı bilirim. Siz keyfinize bakın!...»

Ashında, onun kıvamını çoktan kaçırdığı meydandaydı. Nitekim bir ara, masaya dayalı duran dirseği kaydı ve avucuna yatırmış olduğu başı da küt diye önündeki tabağa düştü:

Etrafa bakınıyorum: Kalabalık içinde üçümüzü de tanıdıklarını bildiklerim var. Onların ve başka müşterilerin gözleri bizde, içlerinde alaylı alaylı gülümseyenler var... Rezil oluyoruz!

«— Yesari, Yesari, gidelim artık.

Ömer Rıza da, ben de sarhoş olduk!...»

İşaretleşerek anlaştığımız Ömer Rıza da beni destekliyor:

«— Haydi kalkalım Mahmut. Ben fena oldum. Midem bulanıyor!...»

Yesari, tabağın içinden cevap veriyor:

«— Miden mi bulanıyor? (X) hanıma bakma, bir şeyciğin kalmaz!...»

(X) hanım, sahnede yanyana oturan şarkıcı kızların en çirkin...

Kâfir, sarhoşken bile nüktedan... Ömer Rıza ısrar ediyor:

«— Şakayı bırak, sahiden fenalaştım. Naci Sadullah da öyle!...»

Cevap yine, onun hâlâ tabağın içinde duran başından geliyor:

«— Naci Sadullah mı? O enayi sarhoş olmasını bilmez... Sana gelince... Sen Kur'anı Kerimi hem tercüme, hem tefsir etmiş adamsın. Allah, her yerde, her şeyden korur seni... Otur, keyfine bak!...»

Fakat bu şartlar içinde bizde artık bakılacak keyif mi kalmış?

(Devamı var)

Naci Sadullah DANIŞ

Demirel: «Doğru yoldayız» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

Düğüne İzin Çıktı

MUZAFFER İZGÜ

70 ATANDAŞ Osman, oğlunu evlendirecekti. Allah ne verdiyse, ineğini sattı, öküzünü sattı, bir kaç dönüm toprağını sattı, yedi bin lira başlık parasını Güllü'nün babasının avucuna saydı... Güllü'nün babası Mıdık Reşo:

— Vallaha Osman, Güllü yedi bin liraya verilecek kız deildir amma, gapı dibi gonşuyuk, hemi de öteden beri hakkımız hukukumuz var, ol sebepten yedi bine irazı geldim ben bu işe, diyor başka bir şey demiyordu.

Oysa ki, Mıdık Reşo, ilk sefer on beş bin demiş, araya Rasim Çavuş girmiş, on bine inmiş, daha sonra da çatır çatır pazarlıkla zorla yedi bine razı olmuştu.

Vatandaş Osman, kız pazarlığını bitirdikten sonra düğün hazırlıklarına girişti. İlk ve en mühim yapılacak iş, düğün için izin almak meselesiydi. Bir sabah heybesine ağızını doldurup kasabanın yolunu tuttu... Hükümet konağının dibindeki arzuhalciye:

— Yaz baalım arzuhalci efendi bi düğün izniyesi, dedi.

Arzuhalci, kâğıdını geçirdi makinesine, döşendi de döşendi. Osman efendiyi parmağını bastırdıktan sonra:

— Hayırlı uğurlu olsun, dedi.

Vatandaş Osman:
— Borcumuz ne ki efendi? diye sordu.

Arzuhalci:
— 25 lira, dedi.

— Aboov!... Çok deel mi ağam?

— Heç çok olur mu ağa? Bugüne bugün oğlunu evlendiriyorsun. İnsanın hayatta böyle mutluluğu ancak bir defa olur.

Osman, çıkımından bir 25 lira çıkarıp uzattı.

— Güle güle ağa! Bir yastıkta kocasınlar!

Vatandaş Osman, arzuhalcinin tārifi üzerine dilekçesini alıp kaymakamın yanına vardı. Kapıda yarım saat bekledikten sonra, içeriye girdi. Kaymakam dilekçeyi okudu, evirdi, çevirdi, altına bir şeyler yazdı. Sonra çekmeceden dört adet makbuz çıkardı:

— Bana bak Osman efendi, dedi.
— Buyur bey!

— Bu evlendirdiğinden başka oğlun var mı?

— Yok bey, gözümün kökü bi देने.

— Allah bağışlasın, Allah hayırlı uğurlu etsin!

— Sağolun bey!

— Şimdi şu makbuzlar, İlçeyi Güzelleştirme Derneği'nin, şu makbuzlar İlçeyi Suya Kavuşturma Derneği'nin, bu, İlçenin Tarihi Eserlerini Ortaya Çıkarma Derneği'nin, bu da İlçeyi Ortaokula Kavuşturma Derneği'nin... Anladın değil mi?

— Anladım beyim.

— Şimdi sen bu derneklere ne kadar yardım edeceksin bakalım?

Vatandaş Osman, o zaman anlamadı işte. İlçe güzelleşecekse kendine ne idi, ilçeden tarihi eserler çıkacaksa kendine ne idi, ilçeye su geleceyse kendine ne idi? Onun için:

— Annamadım vallaha beyim, dedi.

Kaymakam:

— Yardım edeceksin Osman efendi, para yardımı, dedi.

— Beyim mecburiyet var mı?

— Yok ama, sen bu yardımı etmezsen...

Vatandaş Osman o saat anladı ki, o bu yardımı çıkarıp vermezse, düğün izniyesi de zor çıkardı. Onun için:

— Her birine bi pangnot verem beyim, dedi.

Kaymakam, kaşlarını çatarak:

— Ne? diye gürlledi. Her birine birer lira mı? Kaç lira verdin başlık parası?

— Yedi bin vallaha beyim.

— Kız babasına yedin bin, derneklere gelince bir lira ha, olmaz öyle şey Osman efendi!

— Beşer pangnot verem beyim!

— Olmaz!

— Onar?

— Çık bakalım hele çık biraz! Ne o, on, yirmi? Şöyle yüz de, ikiyüz de bakım!

— Aman beyim!

— Amanı zamanı yok! Oğlunu evlendiriyorsun yahu, boru mu? Oğlan evladı bu, oğlan. Hiç evlendirdin mi oğlunu şimdiye dek?

— Yoo!

— Öyleyse daha ne? Ben yazıyorum yüz liralık makbuz!

— Aman beyim, ayağınızı öpem!

— Vallahi yazdım bile! Ver dört yüz lirayı!

Ne yapsın vatandaş Osman, helva parası için ayırdığı 400 lirayı kaymakamın avucuna saydı

— Şimdi al dilekçeni, tahrirat kâtibine git, o gerekeni yapar!

Vatandaş Osman dilekçesini aldı ve tahrirat kâtibinin kapısını çaldı.

Tahrirat kâtibi:

— Düğün ha! dedi.

— Evet beyim.

Yüreği hırp etti vatandaş Osman'ın. Çünkü, o da elini çekmeceye daldırmıştı:

— Bana bak Osman efendi! dedi.

— Buyur beyim!

— Bu, İlçenin Çocuklarını Okutma Derneği'nin, bu Kur'an Kursu Derneği'nin, bu Camiyi Onarma Derneği'nin, bu da Siverek'te ölen bir tahrirat kâtibinin kimsesiz kalan dul karısı ve dört yavrusu için yardım kampanyasının makbuzları.

— Beyim vallaha biraz önce 400 pangnot kaymakam beye verdim.

— Vallahi onun orasını ben bilmem Osman efendi. Şimdi sen bu dilekçeyi bana getirdin mi, getirdin, oğlunu evlendiriyor musun, evlendiriyorsun. Öyleyse bu derneklere yardım etmen şart! Yahu düşünsene bir kere, insan oğlunu hayatta bir kez evlendirir be! Ah ah, benim de o yaşta bir oğlum olsa da evlendirsem. Nasıl, yüzler lira yazayım mı?

— Aman beyim!

— Pekiyi yetmiş beşe ne buyrulur?

— Aman beyim!

— Ellişer lira! Evet evet, yazdım bile...

Vatandaş Osman, toklu parasının iki yüzünü de tahrirat kâtibinin masasına bıraktı. Tahrirat kâtibi:

— Şimdi bu dilekçeni al, bitişik odaya geç, oradaki kâtip yazısını yazsın, sonra bana getir imzalayayım, dedi.

Vatandaş Osman, bitişik odada başına gelecekleri bildiği için:

— Beyim siz yazıverseniz, dedi.

— Haydi, sana ne diyorsam onu yap!

Bitişik odadaki gencecik kâtip, vatandaş Osman'ı çok iyi karşıladı. Oturttu, sigara ikram etti, sonra, ak bir kâğıda bir takım şeyler yazdı. Kâğıdın işi tam bitmişti ki, o da elini çekmeceye daldırdı.

Vatandaş Osman, içinden:

— Eyvah, getdi gene bizim pangnotlar, dedi.

Gencecik kâtip:

— Allah her babaya nasip etmez, diyerek söze başladı. Çok şükür, bu yaşı, bu boya getirmişsiniz, şimdi de mürlüvetini göreceksiniz...

Vatandaş Osman, kestirmeden:

— Siz ne yardımı isteyeceksiniz beyim? diye sordu.

Gencecik kâtip gülerken:

— Zaten sizin gibi hayırsever, sporsever, futbolsever vatandaşlarımız olmasa, bizim işimiz kül, dedi.

Osman efendi, şu İlçeye Spor Sahası Yaptırma Derneği'nin makbuzları, bu İlçeye Yüzme Havuzu Yaptırma Derneği'nin makbuzları, bunlar Yeni Oyuncular Transfer Etme Derneği'nin makbuzları, bunlar da Kulübe Bina Yaptırma Derneği'nin makbuzları... Keseyim mi ellışer liralık?

— Aman beyim!

— Pekiyi, kırkar olsun!

— Aman beyim!

— Öyleyse yirmi beşer. Hiç itiraz etme, kestim bile!

Vatandaş Osman, düğün için kendine yapacağı pamuklu elbiseden vazgeçerek yüz lirayı bu gencecik kâtibin avucuna saydı...

Kâğıdını aldı, tahrirat kâtibine imzalattı ve karakol kumandanının yolunu tuttu...

Karakol kumandanı uzatmalı onbaşı sert mi sert bir adamdı. Kâğıda bakmaksızın sordu:

— Ne var ula?

— Beyim düğün!

— Oğlun mu evleniyor?

— Evet gimandan bey!

— Get, dört top kâğıt, iki şişe mürekkep, bir kapı tokmağı, iki musluk, iki kilo karyola yayı, bir gazocağı başı, iki tane 38 çarpi 47 ebadında cam, iki kırmızı, iki mavi tükenmez kalem, iki deste zarf, bir duvar aynası, bir naylon masa örtüsü al gel!

Vatandaş Osman elbette bunca şeyi aklında tutamazdı. Onun için uzatmalı onbaşı bunların hepsini bir kâğıda bir bir yazdıktan sonra, on kilo kireç, yarım kilo Avrupa sarı badana boyası yazmayı da unutmadı.

Vatandaş Osman, iki seferde taşıdı bunca eşyayı... Kumandan:

— Sen badana yapmasını bilin mi? diye sordu.

— Bilmem gimandan bey!

— Ulan bir badana yapmasını bilmezsiniz be! Ver bakalım ordan iki yüz lirayı!

Vatandaş Osman hemen uzattı iki yüz lirayı...

— Bana bak, insan oğlunun mürlüvetini hayatta bir kere görür. Bunun yüz lirasını karakolu badana ettirme parası olarak alıyorum, yüz lirasını da, İlçeye Yeni Bir Karakol Yaptırma Derneği adına alıyorum. Yok şayet badana yapmasını biliyorsan al yüz lirayı, yap badanayı!

Vatandaş Osman hiç sesini çıkarmadı.

— Şimdi bu kâğıdı kaymakamlığa geri götürceksin. Ben üzerine sakınca yoktur diyerekten yazdım. Tamam, düğününü yapabilirsin artık!

Vatandaş Osman tam karakol kapısından çıkıyordu ki, bir jandarma eri yakaladı kolunu:

— Bana bak amca, dedi, insanoğlu oğlunu bir kere evlendirir. Senin düğünün devriyesi benim. Şöyle benim için iki tane okkalı tavuk kesmezsen karışmam ha!...

Muzaffer İZGÜ

A.P., yenilenen seçimlerin çoğunu kaybetti. — Gazeteler —

— Üzülme Demirel, başa gelen çekilir!...

**YÜKSEK MEMURLAR
SERİSİNDEN:
MÜNCİ GİZ**

Şimdiye kadar politikacı portreleri sunduk, halbuki onlar gidi. Kalcılarla ilgilenmedik, büyük fonksiyonerlerle...

Onlar tâyin eder çarkın dönmesini veya dönmemesini... Politikacı yazık, bir çığlık süresi, çarkın üzerinden nutuklar, perendeler atar; ayağı kayıp boz bulanık sulara gömülünceye kadar, köpük bile koyvermeden.

Azcık müsteşarları, genel müdürleri ele alacağız, çarkçıları...

Bürosunun başındaydı. Esmer üzereydi. Şakacı gözleri, başına bir haller gelmiş de o hallere gülmekten başka çare bulamamış havası vardı. Sempatikti, huzuru hafifti, orta yaşın bu tarafındaydı!... Dışişleri Bakanlığının en düdüğü incelmışleri onu «prezantabl» bulurdu...

Beraber sarp yokuşa tırmanır mıydın?... Bilmem... Sonuna kadar omuz verir mi?... Bilmem. Bilgisi?... Başkalarına göre, iyi. Muhakemesi?... Konuştuğu zaman yerinde... O muhakemeyi uygulaması?... Uygulayacak güç bırakmıyorlar ki insanda!...

Birden bir hareketi, ağabeyi, eski D.P. milletvekili Sadık Giz'i hatırlattı. Ama o, Romeo tipliydi; uzun, çekici yüzünü daha da çekici kılan ak saçlı... Bu, Barbier De Seville'in Figaro'sunu andırıyordu. Sadık Giz, dram üzereydi; bu, vodvil... Gülesim geldi anılarına...

Daha Yassıada yoktu. Trendeydik. Sadık Giz, yanımızdaki masadaydı. Karşısına soluk sarışın bir hanımcağız oturmuştu, onu hayran gözlerle içen saçlarına kadar. Bunca roman Don Juan'ı yaratmış, Mahmut Esat Karakurt da bizim masamızda, son derece zıtlanıyordu, tren yol aldıkça ve soluk sarışın hanımcağızın hayranlığı arttıkça... «Ben de varım yahu» dercesine sert baş hareketleri yapıyordu omuzdan omuza, sonuçsuz!... Uuuu, ne eski zamanlardı! Daha Yassıada ün salmamıştı. Gülesim geçiverdi geldiği gibi!...

**DÜNÜN VE BUGÜNÜN
MÜSTEŞARLARI**

Münci Giz, tipik büyük fonksiyoner değildir. Zaten artık tip kalmadı, herkes kendi biçimini kendi biçiyor.

Dünün müsteşarları, çatıktılar... Sahi niye o kadar çatıktılar?

Saltanatlıydılar. Sahi niye o kadar saltanatlıydılar?

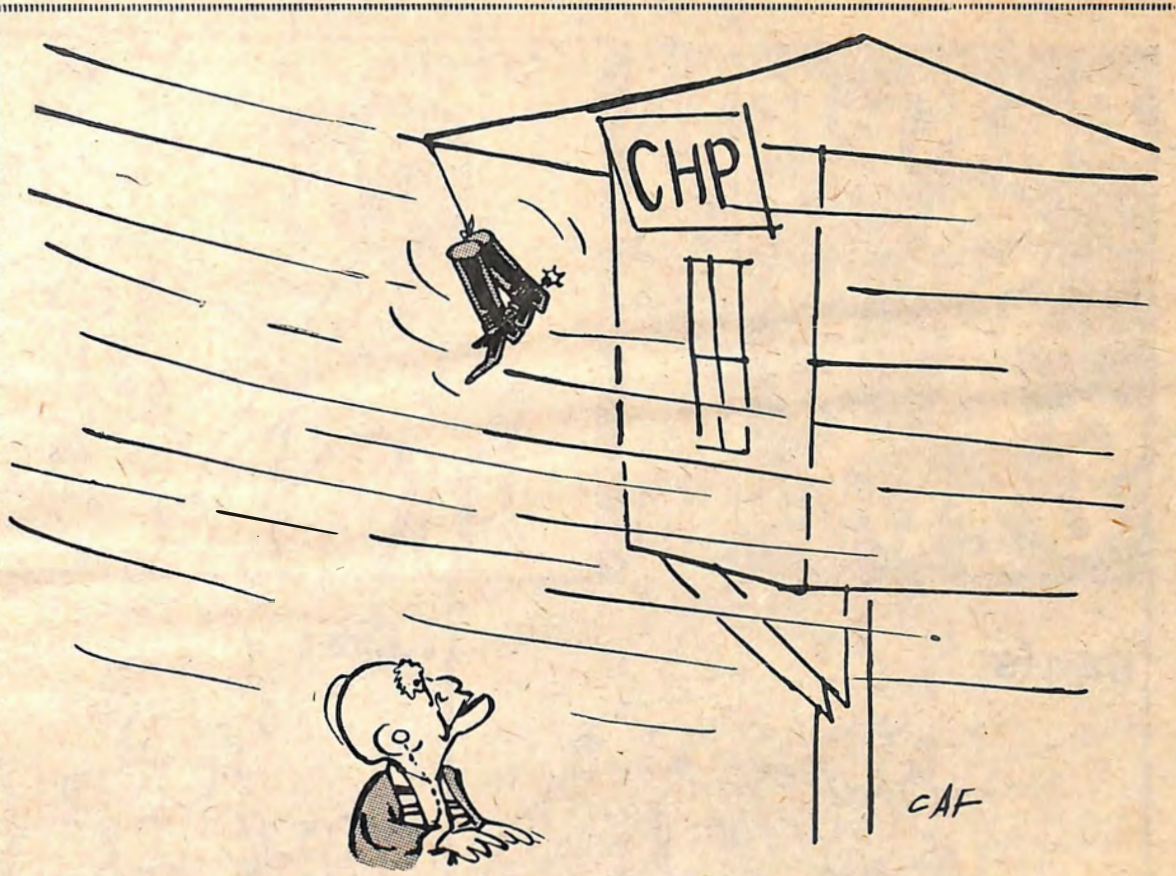
Serttiler... Sahi niye o kadar serttiler? Yanlarına salâvatla girilirdi.

Bugünküler... Daha güleç, daha «dik yaka» sız ve daha... Atlatıcı!...

Münci Giz de öyle mi?... Kişiliği bunca okşayıcı, sesi bunca kadife olunca, öyledir insan!

KARİYERİ

Önce Dışişleri Bakanlığına giriş sınavını kazanmıştır, sonra hâkimlik yapmıştır ve sonra Turizm Bakanlığında geçmiştir. Bütün tekin olmayan yerler, çeşitli kişilerin başına ne gelirse gelmiştir başına... Ufak sürgünler, büyük sürgünler. Birden Türkiye'de yangın varmışcasına ve o yangını ancak Münci Giz söndürebilirmişcesine, dünyanın öbür uçlarından merkeze çağrılmalar; so-

İnönü, «Savaş rüzgârı esiyor» dedi. — Gazeteler —

nunda, müsteşarlık. Bunca hırpalanmadan, tam tüm çıkan adam, elbette birinci basamağa çıkacaktır...

**BİRİNCİ BASAMAKTA
NE YAPIYOR?**

N'apılır? Oturulur. Üstten başka basamak yok ki!... Güleç, çeşitli, şakacı oturuyor o da. Biz de işimiz düştüğünde, güleç, şakacı, çeşitli bir adama, «bonjur» diyoruz.

«— Bonjur demek fena mı?»
«— Değil ama, yeter mi Akbaba?»

«— E, yetsin Nimet Arzik'ım!...»
Başında, çarkın üzerinde, ha-

nutuk çeken, ha perende atan, ha nutuk çeken politikacılar bulununca; insan «bonjur» demekten başka ne yapar?...

AĞIRLIĞIMI KOYACAĞIM

Müsteşarlığa gelmeden önce, sevimli Münci Giz, dağları yerinden oynatıyorum sanırdı; her iyi niyetli vatandaş gibi. Dağları da yerinden oynatmak için bir formülü vardı:

«— Ağırlığımı koyacağım...»
Şimdi artık bu sözü pek kullanmıyor. Ağırlığına mı bir felâket geldi ne?... Yoksa o ağırlığın genel olarak politikacı, özel ola-

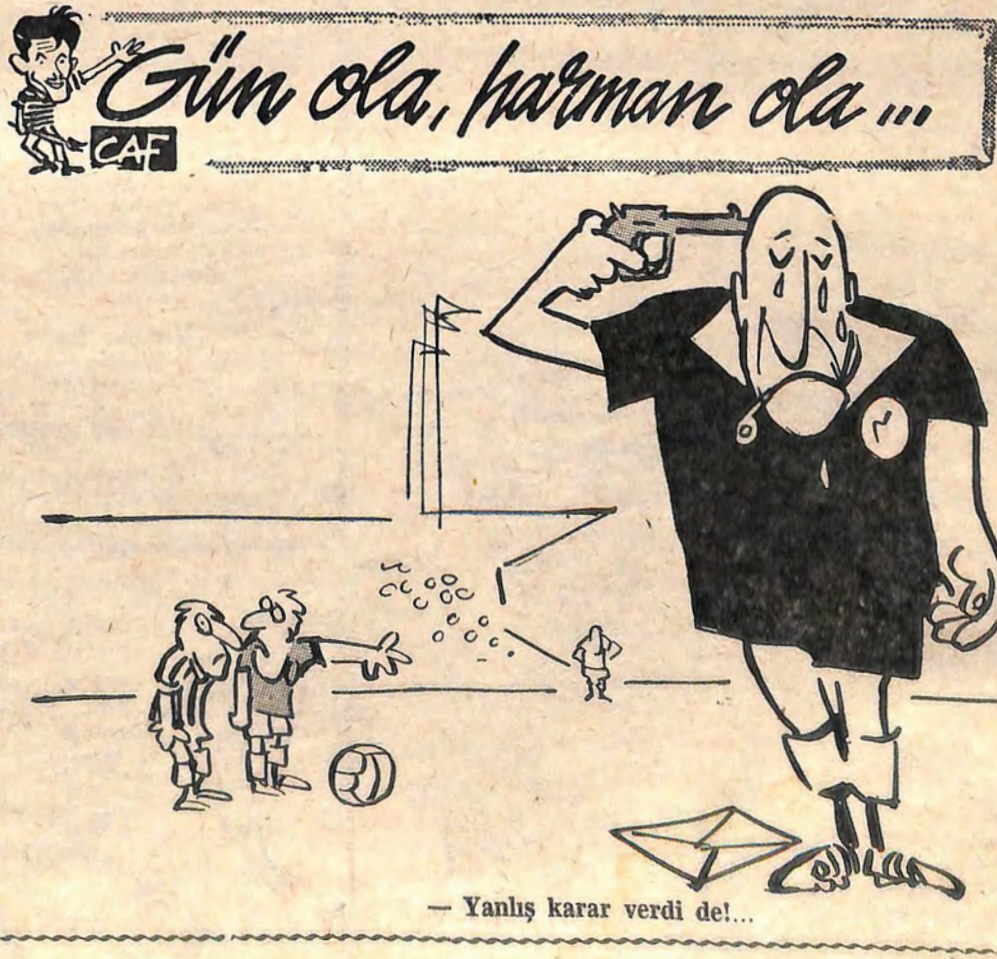
rak, kendi Bakanının terazisinin tartışması olmadığını kavradı, bilemem...

Teraziler gözümün önüne geliyor, her ağırlığı kaydırarak şekilde, kırkbeş derece eğik kefe... Vijjjjj!

Başlangıçta çok ezildi, çok üzülürdü, çok gerginleşti. Sonra, savaş biten insanların rahatlığı geldi her haline...

Her halde, ağırlığımı koyma yolunu bulmuş ve Turizm Bakanlığında, halletmek istediği problemleri halletmiştir de ondan onca rahatlamıştır diye düşünüyorum...

Nimet ARZIK

ERKEK KADIN GÖZÜYLE

SARIŞIN

ŞU RENK
OLMAK
İSTİYORUM!

ESMER

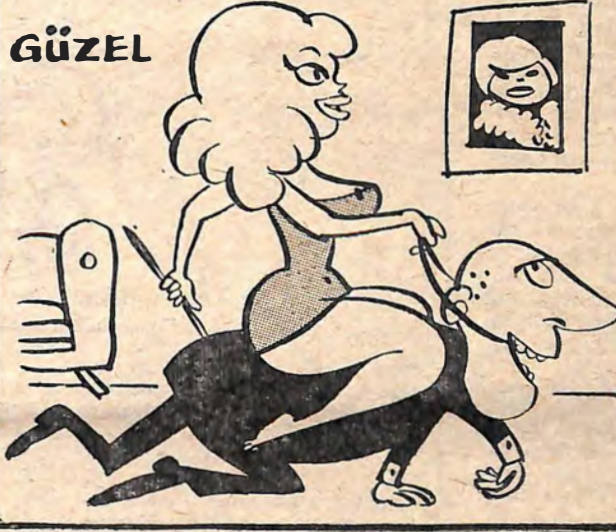

REALİST

TABİİ
EVLENİRİM!
MAAŞ KAÇ?

GÜZEL

ÇİRKİN

GENE
BRİT BARDON
BENZEMEDİĞİNİ
SÖYLE DE QİOÇ
YİYİM SENİ!!

ÇIKIYOR...

Kadere bel bağladık, her iş şansa bakıyor;
Neye baksan, her yandan bir piyango çıkıyor.

Çekilişli hayata o kadar alıştık ki,
Kader-kısmetsiz hayat insanı çok sıkıyor.

Gazetede çekiliş, bankalarda çekiliş;
Her adımda çekiliş, insan artık bıkmıyor.

Bir «Günaydın» demeden spiker yüzbinleri
Sabah sabah radyodan kulaklara tıkıyor.

Otomobil sahibi olmak için hanunlar
Şimdi çamaşırları Fomo ile yıkıyor.

— Ev sahipleri kirayı yükseltebilecek. —

PAZARTESİ

Milletçe yürüyoruz!

68-69 öğrenim yılı başlamadan,
yürüyüşler başladı yine.

Tek dersten kalanlar yürüyor...

Açıktaki kalanlar yürüyor...

İsteddiği fakülteye giremeyip, ye-
dekta kalanlar yürüyor!

Eh, yürüyen gençliğe karşı ayıp
olmasın diye bize de, eski bir okul
şarkısını günümüze uydurup, otur-
duğumuz yerden söylemek düşünüyor:

Daha dün annemizin
Kollarında yaşarken,
Zengin hayalimizin
Okuluna koşarken,
Şimdi perişan olduk
Sokakları doldurduk,
Öfkeliyiz hepimiz,
Yaşasın Ertem'imiz!

SALI

Vicdan farkı

Konusu aynı olduğu halde sonucu
ayrı, küçük iki haber:

«Vicdan azabı çeken hırsız teslim
olmak için, 20 bin kilometre uzak-
tan geldi.»

«Polisin iş bulmaya kalktığı 13
yaşındaki sabıkalı hırsız, servetim
bana yüz yıl yeter, dedi.»

Olayın biri Londra'da geçiyor, di-
ğeri İstanbul'da... Demek hırsızın
yerlisi ile Avrupalısı arasında, en a-
zından yine bir vicdan farkı var
meslekleri bir olsa da...

Biri, teslim olup huzura kavuş-
mak için dünyanın yolunu tepiyor;
diğeri vicdana boşverip, maddi hu-
zura kavuşmak için dünyanın para-
sını istif ediyor! Birinin istediği vic-
dan huzuru, diğerrinin istediği cüz-
dan huzuru!

ÇARŞAMBA

Elbette sayılamaz

Maliye Bakanlığınca kurulan ko-
misyon, Türkiye'deki memur sayı-
sını altı ayda tesbit edememiş.

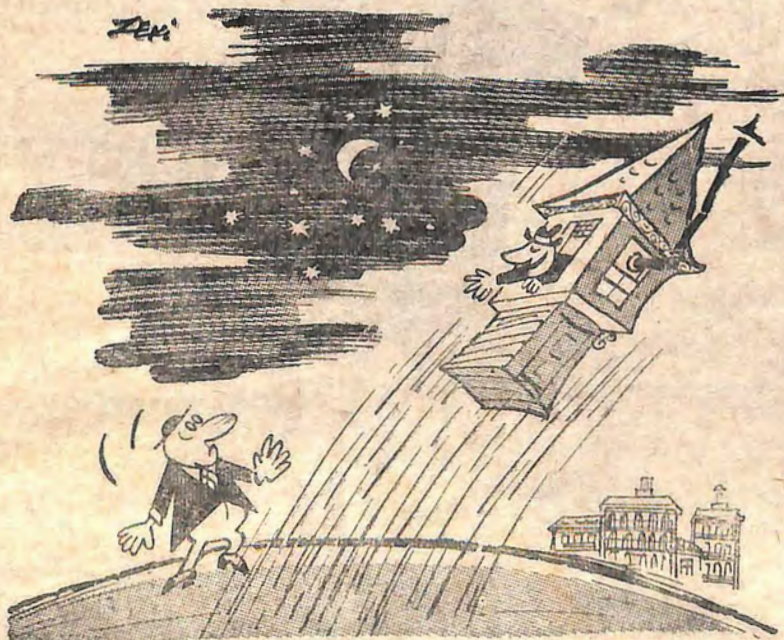
Etse şaşardık. Yurdumuzda me-
murdan bol ne var? Hamdolsun nü-
fusumuzun bir kısmı ücretli, bir
kısmı resmi memur. Sayına memu-
riyetle ilgisi bulunmayanlardan baş-
lansa, hesabın içinden çıkmak sanı-
rız daha kolay olur!

PERŞEMBE

Vaktiyle deyen demiş

Gazeteyi elinize alıyorsunuz, koca-
man bir haber:

«Kaçakçılarla jandarma çarpıştı,
iki er şehit oldu!»

— Yükselt ahbab, yükselt... Ben de aylığı Ay'dan yollarım sana!

«İki Kİ

KORKMA
YAVRUM!
ANNEN DENİZDEN
GELİYOR!

ROMANTİK

BAYILIYORUM
ŞU HİKMET AKAN'A!

SADIK

EV
KADINI

matikalar

Bu gibi şeyler zaman zaman olur
deyip başka bir habere atlıyorsu-
nuz, gözleriniz kocaman kocaman
açılıyor:

«Meçhul şahıslar, Adana-Toros
ekspresinin yük vagonunu soydu!»

Bir lâhavle çekip, başka tarafa çe-
viriyorsunuz bakışlarınızı:

«Yol kesen şakiler, bir köylüyü
karısının gözü önünde öldürdü!»

Onu geçiyorsunuz, başka bir ha-
berle tüyleriniz ürperiyor:

«Kamp basan maskeliler bir kişi-
yi yaralayıp, diğer ikisini komaya
soktu!»

Bir de gazetecilerin, asayiş konu-
sunda İçişleri Bakanına yönelttiği
sorular var.

Ne desin Bakan? En güzel cevabı:
taa Osmanlı İmparatorluğu sırasın-
da Kerkük'lü Şeyh Rıza vermiş:

Katli nehbî eşkıyadan millet ol-
du payıma!

Emn-ü asayiş yine elhamdülillah
berkemâl!

CUMA

Aman ne güzel

Hollanda, çalışma izni olmadan
giden işçilerimiz için bir çare arı-
yormuş.

Darısı diğer ülkelerin başına...

Ne yapalım, dünya sosyal dayanış-
ma dünyası. İşsiz üretmek bizden,
çare aramak sizden!

CUMARTESİ

Yâ sabır'ın yerine

Arap'larla İsrail'liler arasındaki
gerginlik sürüp giderken, bütün ku-
laklar Orta Doğu'da yeni bir sava-
şın ne zaman patlak vereceğini bek-
lerken, Nâsır, Arap Sosyalist Birliği
Kongresini şu üç kelime ile kapat-
mış: «Sabır, sabır, sabır!»

Sabır'ı Nâsır çekince, yurttaşları-
na başka bir şey çekmek kalıyor:

«Yâ Nâsır, yâ Nâsır, yâ Nâsır!»

PAZAR

Bir gelir kaynağı

Belediye Zabıtası Belediyeyi, Be-
lediye Başkanına şikâyet etmiş!
Şikâyetin nedeni, parasızlık! Be-
diyenin derdi ile zabıtasının derdi
bir yerde birleşiyor demek. Oldu
olacak bu parasızlığı gidermek için
ortak bir çalışma programı uygula-
sınlar.

Öyle ya... Zabıta, Belediyeye ceza
yazar; Başkan bunu paraya çevirir,
sonra da bu paralarla Belediye Za-
bitasının maaşlarını verir.

Para yoksa, çare de yok değil ya!

... ÇIKIYOR

Birisi de güvenmiş elindeki bilete
İkramiye çıkmadan her yana borç takıyor.

«Bedava gazoz» yazan kapağı bulmak için
İçtiğim sekiz gazoz boğazımı yakıyor.

«Tatile gitmek için gönderin kuponları,
Lüks otobüslerimiz terminalden kalkıyor!»

Tutsa Metin tutardı Toto'daki onüçü,
Bilmeyenler bilenden daha iyi çıkıyor!

Bana da haber verin, çıkar çıkmaz şu ilân:
«Kupon biriktirene güzel bir kız çıkıyor!»

Mukadder ÖZAKMAN

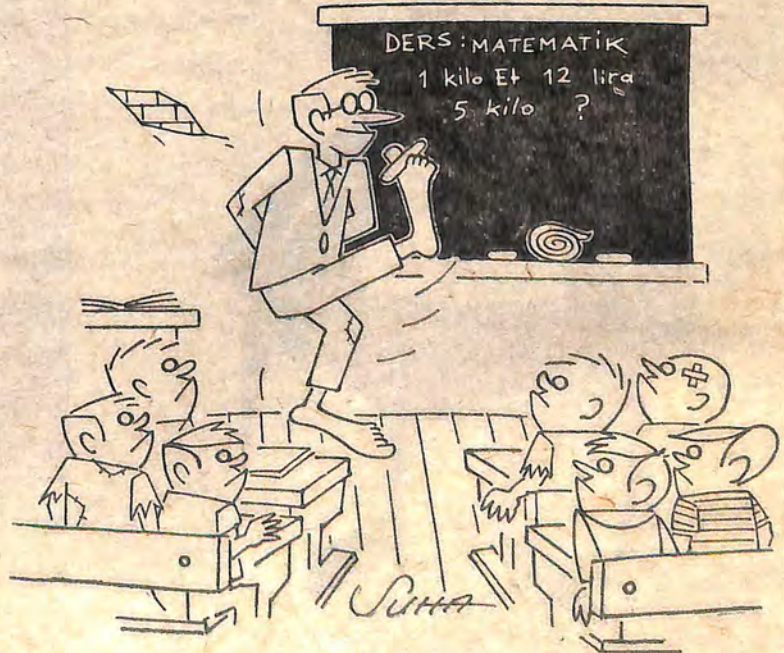
Denizli'de üç öğretmene işten el çektirildi. — Gazeteler —

R DÜNYA»

KUTLU

Yazısız

HACI İLE KIRACI

ADNAN VELİ

MESRURE hanım, aktar Cemal efendinin dükkânından içeri girdi:

— Ah Cemal efendi kardeşim, dedi. Nedir bizim bu başımıza gelenler?... Artık mahallemizde namus denen şey kalmadı. Eğer vaktin varsa, seninle şuracıkta beş dakika konuşuverelim.

Hacı Cemal, tezgâhın arkasında, el terazisi ile toz amonyak tartıyordu. Bu işi tamamladıktan sonra, takkesini eliyle düzeltip, gözlüklerini de burnunun üstüne iyice yerleştirdi:

— Hoşgeldin yenge!... dedi. Benim işim gücüm yok zaten... İstersen bir saat bile konuşuruz.

— Allah senden razı olsun Hacı efendi kardeşim. Bu mahallenin tek mil girdisi çıktısı senden sorulduğu için, bir derdi olan, soluğu hemencecik sende alıyor. Onun için ben de sana koştum. Hani bu dert, sırf benim derdim de değil. Tekmil mahalle, bu işten müştekilik getirdi artık.

— Hangi işten yenge?
— Canım, hani şu bizim evin karşısına taşınan şıfırtı karı yok mu?

— Eeeee?...
— İşte o karı, mahalleye taşındıktan sonra, artık bizim evlerimizde de bet bereket kalmadı vallahi... Sen ol, ben olayım, biz bu mahallede doğduk, büyüydük sayılırız. Öyle değil mi?

— Elbette öyle... Benim babam da bu mahallede kaydırak oynamış.

— Hep öyleyiz canım... Artık bu mahalle, bizim mekânımız olup çıkmış.

— Tabii, tabii...

— Ama bir insan, kendi mahallesinin gradusunun bir paraya düştüğünü görmek ister mi allasen?...
— İstemez elbet... Zaten ben de son günlerde, biraz pırlanıyorum bu işlerden... Benim duyduğuma göre, bu kadının zenaati barda dans etmiş galiba...

— Hah, tastamamına öyleymiş Hacı efendi kardeşim. Hoş, ne iş yaparsa yapsın, mekruhu kendisine düşer ama, gelgelelim mahallenin erkekleri bizim bitişimizdeki kahveden ayrılmaz oldular. Bir şıllığın uğruna, ne diye ağızlarımızın tadı kaçsın?... Değil mi ama?...

— Elbette yenge... Ona kimsenin hakkı yok. Yalnız bir şey sorayım. Bu kadın, evinde rahat oturmuyor muymuş?... Evine erkek filân aldığını duymadım ama, gene de...
— Yo yooo, neme lâzım?... Allahı var... Evine erkek almış olsa, katıyen bizim gözümüzden kaçmaz.

— Öyleyse ne yapıyoruz?...
— Yaptığı şey, hani ne derler onun adına?... Alettirlikli gramofonlar var ya... Pikat diyorlar adına... İşte onlardan bir tane uydurmuş. Sabahın saat dokuzunda, yelloz, soyunuyor, dökünüyor, ne kadar nâmeherem yeri varsa, hepsini meydana çıkararak başlıyor göbek havasına... E, Hacı efendi kardeşim, elâlemin erkekleri de melâike değil ya... Bizim oğlan, yukarıki katın penceresine dadanmış, perdenin arkasına siper olup, saatlerce orada geviş getiriyor. Elbette getirecek... Delikanlı çocuk... Onun yerinde ben olsam, söz temsili ben de aynı şeyi yapardım. Delikanlı nefsi, başka nefislere benzer mi?... Hani neredeyse, ondokuz yaşındaki süt gibi evlâdımı, bu yaşta ince hastalıklara müptelâ yapacak. Sonra bizim kız, başka bir âlem... O da karşıki şıfırtıyı seyrede ede, ona da bir özentiler ârız oldu. Artık, sözüm eşikten dışarı, Avrupa sütyeni diyerekten başının etini yiyor... Ben, kıyma parasını nereden tedarikleyeceğim diye kıvrır kıvrır kıvrıranırken, kıza sütyen parasını nereden bulayım?... Hem sonra, iş sırf sütyenle kalsa, neyse... Bizim kızda başka haller de başladı. Süzüle süzüle yürümeler, affedersin kırılmalar, sözüm eşikten dışarı, kalça oynatmalar... Geçen akşam ben alt kattaydım, üstteki odada bir gürültü, bir tepinme... Bir de yukarı çıkınca ne görsem beğenirsin?...

— Hayırdır ıshallah?...
— Bizimki de o şıllık gibi, bacak-

larını sağa sola bükerek, oryantal dedikleri o göbek havasına özenmiyor mu?...

— Desene ki, bu karı bu mahalleye gelince, şunun bunun ahlâkına da hâlel getirmeye başladı?...
— Duuur, daha sözüm bitmedi. Hadi, oğlanla kız genç çocuklardır diyelim... Ama geçen gece bizimki...
— Sizin ki de hangisi?...
— Benim beyim canım... Mürtezâ...
— Eeee, ne olmuş?...
— Onu da yukarıki odada, perdenin arkasında yakalamıyayım mı?...
— Allah Allah!...
— Eğer ki yalanım varsa, at yarışı seyislerinden beter olayım.

— Sonra?...
— Sonrası ne olacak?... Verdim takunyayı, verdim takunyayı, herifi, sepetin dibinde kalmış Sultan Selim incirine çeviriverdim.

— İyi etmişsin...
— İyi etmişim ama, bu işin muhakkak bir çaresini bulmalıyız Hacı efendi...

— Polise mi söylesek acaba?...
— Pulise söylemenin hiçbir faydası olmaz bence... «Senin kocan, adam olsun da, öyle karılara bakmasın...» diyecekler...

— Doğru...
— İşte onun için sana geldim Hacı efendi kardeşim. Bu işi, ne yapıp yapıp, sen halledeceksin. Sen şu karıyı bizim mahalleden bir çıkar, üst tarafına karışma. Bak göreceksin, seni ne memnun edeceğim.

Hacı Cemal efendi, biraz düşündü, çenesini kaşıdı:

— Öyleyse ben gidip, kendisine güzellikle teklif edeyim, dedi.

— Ne teklif edeceksin kuzum?...
— Hani bu mahalleden çıksın diye, güzellikle teklif edeyim diyorum.

— İyi ya... Sen bir teklif et bakalım. Eğer kabul ederse ne âla... Şayet ki kabul etmeyecek olursa, o zaman başka bir çaresini düşünelim.

— Olur... Sen benim kardeşim sayılırsın. Senin için bu kadarlık bir zahmete elbette katlanacağız.

— Allah senden razı olsun Hacı efendi...

— Bir şey değil yengeciğim... Ben yarın sabah gider, bu işi yoluna koyarım.

— Eksik olma ama, sen bu işi yarına bırakmasan, bence daha iyi olur. Neden dersin, karı biraz önce, soyunup dökünmüş. Pikata da pilâğı koymuş. Göbeğini bir o yana, bir bu yana hoplatarak talime başlanmış. Vallahi şimdi gitsen, tam üzerinde bastıracaksın.

Hacı Cemal efendi, gene biraz düşündü:

— Öyleyse, sen azıcık dükkânda otur, dedi. Arayan, soran olursa, on, onbeş dakika sonra gelecek, dersin.

— Elbette otururum... Allah senden razı olsun Cemal efendi...

Hacı efendi, dükkânda giydiği takkesini çıkartıp, kasketini kafasına geçirdi. Ceketini de giydi. Kadına neler söyleyeceğini tasarlayarak dükkândan çıkıp gitti.

Ayla'nın evinden, coşkun bir müzik sesi geliyordu. Kahvenin yanındaki arsaya da bir kaç delikanlı siper olmuş, onun odasını seyrediyordu.

Cemal efendi, hışımla kapıya yaklaştı. Mahallenin namusuna leke sürülmesine hiçbir zaman razı olamazdı. Üst üste bir kaç sefer kapının zilini çaldı. İçerideki müzik sesi biraz hafifledi. Kapı, içeriden bir ipe açıldı. Merdiven başından Ayla sarkarak:

— Kimi istiyorsunuz? diye sordu.

— Hanım kızım!... Ben bu mahallenin muhtarıyım. Seninle beş dakika kadar konuşmak istiyorum da...

Ayla yarı çıplaktı. Hacı efendiye doğru kırtarak:

— Buyurun, içeri girin bey amca, dedi.

Hacı, merdivenleri ağır ağır çıktı. Mesrure hanım da dükkânda bekledi.

Aradan bir saat geçtiği halde, Hacı efendi dönmemişti. Mesrure hanımın da, beklemekten içi sıkılmıştı. Marangozun oğlu Tahir'i dükkâna nöbetçi bırakarak dışarı fırladı. Ayla'nın evinin önünde epeyce meraklı toplanmıştı. Meraklılardan bir kısmı, pencereye iyiden iyiye sokulmuşlar, içerisini resmen seyrediyorlardı. Mesrure hanım da kalabalığın içine girdi. Alt kattaki odada bir cümbüş vardı. İçerisi epeyce karanlık olduğu halde, gene de olup bitenler seçilebiliyordu.

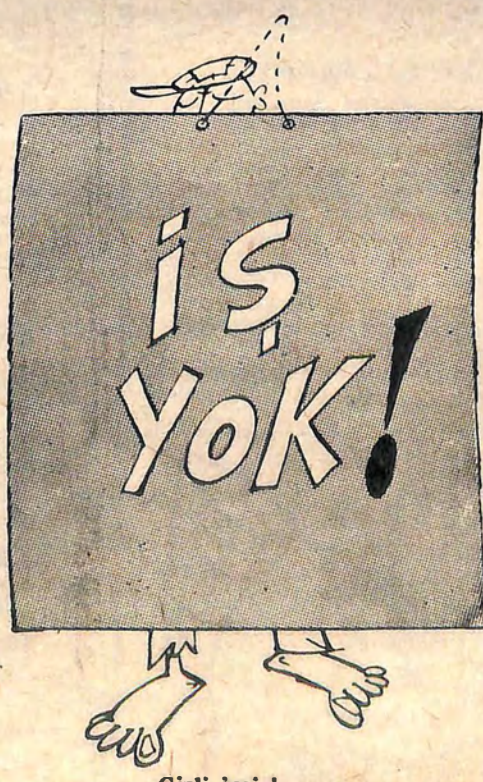
Ayla, gene aynı çıplak haliyle, belini kıvrır kıvrır göbek atıyordu. Mesrure hanım da daha dikkat etti. Hacı Cemal efendi, köşedeki kanapelerden birine kurulmuş, ceketini çıkarmış, kucağına da bir ud almış, boynunu yana büküp büküp hem çalıyor, hem söylüyor, Ayla da odanın orta yerinde her yanını kıvrır kıvrır göbek atıyordu.

Adnan VELİ

Türkiye'de 7 milyon gizli işsiz var. — Gazeteler —

Açık işsiz!

Gizli işsiz!

Yarışmamızın Sonucu

Akbaba'nın büyük bir ilgi gören «PLAJ GÜZELİ YARIŞMASI» bitti. Binlerce okuyucumuzun katıldığı bu yarışma büyük bir dikkatle sıralanmış ve çoğunluk kazananlar arasında kur'alar çekilmiştir. «Plaj Güzeli» ni ve mükâfat kazananların adlarını gelecek sayımızda yayınlayacağız.

— Çocuklarıma okul kitaplarını aldım da!...

Yazısız

Sayın İrfan Altın,

Sultanahmet — İst.

Mektubunuzun cevabı gecikti. Bir maksatla, ya da ihmalle olmadı bu gecikme. Hükümet erkânının, genel müdürlerin ve müfettişlerin yaptıkları GÖRME VE ARAŞTIRMA gezilerine imrendim. Yurt içinde bir dolaşıma çıktım. Ben; onlar kadar «hızlı» olmadığım için bir haftada bir düzine il merkezi ile 40-50 ilçeyi hatmedemedim. Araştırmalarım üç ay kadar sürdü. Ama üzülerek söyleyeyim: Hiçbir define bulamadım. «Dolaştım mülk-ü islâmı bütün virâneler gördüm.» Vatan daşlar, kendilerini «Nurlu ufuklara», «Mutlu yarınlara» götürececek bir patikadan bile yoksunlar.

«DÜNYA DÖNÜYOR» başlıklı manzumenizin, zemin ve zamanı uygun bulduğum için bir bölümünü aşağıya alıyorum:

DÜNYA DÖNÜYOR

«Bundan çok zaman evvel, insan yaratılırken,
Pazartesi girişmiş hem sabah sabah erken.
Hani ne derler şimdi; karga tersini yerken
Böyle başlamış işte insanın imalâtı.
Usta, en büyük Usta ellerinde âlâtı.

Dağ gibi balçık yığılmış, su döküp sulandırmış
Âdem'i yapmış önce, ruh verip canlandırmış.
Eş seçtiği Havva'ysa kocasını kandırmış.
İnsanlar daha o an kaybetmişler dâvayı,
Onlar elmayı yemiş, bizler ise «Ayyayı».

İlk günü çamur bolmuş, hep göbekli yaratmış,
Bunlar ya patron olmuş, ya da bir koltuk kapmış.
Kimisi bocalamış, yanlış yollara sapmış.
İlk ağızda çıkanlar toplumun temsilcisi,
İlk gün mamûlâtından dünyada binlercesi...

«Şiirimin alt yanı nerede?» diye hesap soracaksın bay İrfan ama şimdilik o kısmı dosyamda saklayacağım. Etrafta bir yığın kuşku adamı var. Bunlar her çeşit yergilerin gönüllü sahipleridirler. Bir de bakarsınız sizi Toplu Basın Mahkemesine verirler. Birçok kereler bana yaptıkları gibi...

Sana uzunca bir şiirimin iki kıtasını ithaf ediyorum. Adı (Ö. GÜT) bu manzumemin:

Yıldırım olsan bile her yere değemezsin;
Birçok âmirler için paratonerdir masa.
Her bitkiyi gönlünce, sökemez, eğemezsin,
Kimi insan bir filiz, kimi benzer kalasa.

İyilikler çok kısa zamanda unutulur,
Isırılamayan el öpüp başa konulur.
Arayan hem Mevlâyı, hem belâsını bulur;
Aksilik, düzensizlik sana olmasın tase!...

Saygılarımla.

Kutlu köşe

İŞİ SIKI TUTMALI!

Elbistan'ın ŞEKERE köyünden Ömer Havandasudöver'den gelen mektup aynen şöyle:

«Ben, askere gitmeden önce 750 kâğıda bir karı almıştım. Daha doğrusu bir kız. Bir yıl sonra izinli gelince bir de öğrendim ki, kayın babam olacak bezirgân 250 lira fazlasına başka birine satmış. Haber saldı. «Nikâhlımı isterim» dedim. Adam bana şu karşılığı yollamış:

«— Sesini çıkarmadan otursun oturduğu yerde. İleri, geri lan-gır lungur ederse, onbeş yaşındaki kızımı kandırıp evine hapsed-mişt diye dâva açar, kendisini hem mahkeme mahkeme sürün-dürürüm, hem de askerliğini yaktırırm. Zaten kızım hiçbir ba-kımdan onunla evlenmiş sayılamaz...»

Arada inam nikâhından gayri bir bağ olmadığı için mecburi-yeten sustum. Kitama döndüm. Vatani vazifem bitti. Terhis ol-dum, köye döndüm. Bir zaman işimle, gücümle uğraştım ama yal-nızlık canımı sıkıyordu. Yeniden evlenip bir yuva kurayım de-dim. Ama bu sefer de piyasa yükselmiş. En ucuz mal 2000'e, hat-tâ 3000'e çıkmış.

Bir kaç davarla ark altındaki tarlayı satın istenen başlığı ta-mamladım. İmam Hüseyin efendiye muhkemce bir nikâh kıydırıp eve güzel bir dul getirdim. Şanssızlık; üç, dört ay sonra o da or-tahktan kayboldu.

Kerem misali yollara düştüm. Türkiye'nin en serbest beyaz kadın ticareti yapılan şehrine, İskenderun'a gittim. Sora sora bizim horantayı bir otele buldum. Cicili, bicili urubalar geymiş. Elinde bir sigara. Ona eve dönmesini söyledim. Ellerini böğürle-rine dayadı. Bana yekten:

«— Sen erkek misin ki benim kocam oluyormuşun? Elinde ev-lenme cüzdanın mı var? Senden gebe mi kaldım? Ben yerimi bul-dum. Sen de bas git işine...» demez mi?

Ne yalan söyleyeyim ürktüm onun bu çıkışından. Kadın tayfası bu zamanda aklına eseni yapıyor. Kanunlar da imam nikâhını ye-terli saymıyor. Melûl melûl yerime döndüm.

Önümüz kış! Karı yok. Para yok. Bunlar olmayınca başta da akıl olmuyor. Yalnızlık Allaha mahsus. Şimdi ben ne yapmalı-yım? Bir üçüncü defa daha şansımı denesem nasıl olur? Bana bir yol gösterir misin?...

Hemşehrîm Ömer! İki defa evlendiğini, ikisinde de karılarını elinden kaptırdığını söylüyorsun. Üzüldüm. Ancak sende parasız-lıktan, akılsızlıktan gayri bir eksiklik olmadığına iyice kani mi-sin? Doktora hiç muayene oldun mu? Sen askerde iken başkası-na varan eşinin babasının: «Zaten hiçbir bakımdan kızım evlen-miş sayılmaz.» demesi, ikincisinin, «Senden gebe mi kaldım?» di-ye sorması insanın aklına karışık düşünceler getiriyor.

Bazı nüfus dairelerinde bu tür yanlışlıklar oluyor.

Bu zamanda soyadı tashihi gibi cinsiyet tashihi de mümkün ve kolay. Yapacağın iş; bir hekime başvurmak, gerçek cinsiyetini bir raporla ispatlamak. Eğer senin zannettiğin gibi sahibi Ömer'. sen üçüncü kez alacağın hanımın nikâhını Belediyede kıydırıp bu tapuyu sıkıca saklamak. Sonuç başka türlü çıkarsa o zaman da yapılacak işlem, kadın eşyası satan bir mağazaya uğramak, giyinip kuşandıktan sonra kusmetini bekleme... Selâmlar.

Salâhattin KUTLU

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

SONBAHAR NEDEN HÜZÜNLÜDÜR?:

Bu soruyu bana tekrar tekrar sormanın bir âlemi yok... Sonbahar ilkbahar olmadığı için hüznüldür. Bu mevsimde havanın harareti bile azalıp yerini yağmura bıraktığından ağaçlar kendilerini bütün yaz rahatsız eden yapraklarını dökerler... Bulutlar gökyüzünden laubali bir şekilde geçerler... İnsanların içine fazla badem ezmesi yemiş gibi bir baygınlık gelir... Kusmalar bayımlar ve baş dönmeleri çoğalır, grip, zatürrie gibi hastalıklar numarasını yapmaya başlar... Bilhassa verimli kızlar hâtırâ defterlerine dökülen yapraklara bakarak hislerini döktürürler...

İşte aşktan verem olmuş Nermin'in defteri:
Meçhul bir tarih... Mev-

YİNE HAZAN MEVSİMİ GELDİ

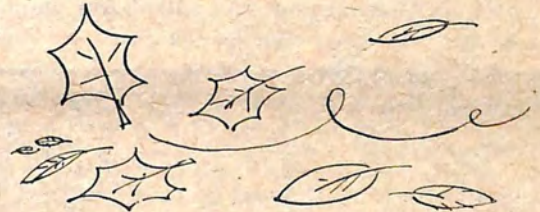
(Ey sonbaharın hüznünlü yaprakları annadın mı?... Geldiğin şu anlarda ceketin yakasını kaldırmış, gömleğin düğmelerini iliklemiş bir aşağı bir yukarı volta atarak düşünüp duruyorum... Sen neden böyle badem ezmesi gibi bir mevsimsin...) İşte bu satırların yazarı Necabettin Behçet gibi ben de sonbahar üzerine bir sayfa döktürüp derdimize dert katmaya karar verdim ve çamaşır ipini gerdim... Ey bedbaht okuyucularım, hanginiz sonbahar geldiğinde melûl melûl etrafa bakıp burnunu çekmez?... İşte bu haftaki sayfamız; sonbahar, hâtıralar, dökülen yapraklar ve bu yaprakları inatçı bir ısrarla süpüren çöpçüler üstüne olacak aaaah olacak...

sim Sonbahar... Yârabbi işte bir yaprak daha düştü... Ona içimden, «Düşme yaprak, düşme» demek istedim, fakat nedense diyemedim ve hemşirenin getirdiği bifeği yiyemedim. Biliyorum ben de o yaprak gibi düşeceğim ve dizim sıyrılacak... Ölüm neyse, ya yaşamak... O da lâl mi?... O ne, hayır hayır, bir tabak da bana ayır... Necdet geliyor... Yâ-

rabbi terilen padesüsünün içinde ne kadar da yakışıklı... Hayır gelmesin, beni böyle bir tabak bife, salata, baklava ve aşurenin başında bulmasın. Ey titreyen ellerim şu ye meği kaldır... Gelme Necdet, gelme... Merdivenleri çıkıyor... Ne diyeceğim ona?... Öleceğim, seni alâ kadar etmez mi diyeceğim?... Halbuki ne kadar yalan... Doktor geçen gün bana: «Numara yapma sevgilinin ilgisini çekmek için buraya yattın, sen aslında bomba gibi bir kızsın yavrım, yesinler seni» demedi mi?... Dedi... Fakat Necdet beni verimli sanmalı... Sanmalı işte... Aaaa üstüme varmayın... İşte girdi... Yaklaştı ve aramızda şöyle bir muhavere geçti:

— İyileştin mi Nermin?
— Hayır, öleceğim, yarım saat sonra Necdet... Bunu bil...
— Al, şu ağzını burnunu sil... Ne yedin gene?...
— Hiç... Sadece bir elma... Kan tükürüyorum... Tükürüyem mi?...
— Tükürme, ayıp...
— Tükürecek işte...
— Pis kız... Meğer seni sevmemeliymişim... Yârabbi...

— Necdet... Necdet... İtiraf ettin...
— Neyi?...
— Beni sevdiğini... Yalan mı?...
— Hayır...
— Oh Necdet, ben sana yalan söylemez miyim?... Beni affet...
— Etmem...
— Et... Eeet... Çünkü ben verem değilim yaaa...
— Nesin?...
— Nermin'im... Ve...
— Nermin, Nermin... Ne oldun?... Devam et... Hat mı karıştı?... Nermin!...
Numarama devam ettim ve öldüm... Ben ölürken bir yaprak daha düştü... Necdet beni kucağına aldı, koridorlarda iki gözünü iki çeşme yürüttü... Yürüdü... Yürüdü... Ve birden sert bir ses duyuldu:
— Stop... Bu plân güzel oldu... Şimdi Nermin'in yakını var...

SONBAHAR ÜZERİNE MEŞHURLARIN DÜŞÜNCELERİNİ OKU DA FERAHLA

Sonbahar bana daha çok şunu hatırlatır: Sarı renkten kahverengiye dönerken ruhumun derinliklerinde geçmiş günlerimin daha ziyade bir melûliyet haline geldiğini hisseder ve kendimi önümdeki rakıya verir ve pencereden bakarken aynı zamanda sigaramı içerim... Netice şöyledir ki neticede sonbahar gelip de gelmeyen bir rehavet demektir...

VASFİ NACİ

Mevsim-i hazan, insanın bütün hissiyatı-bedeniye ve medeniyesine açılan bir râşeyi pencereyi menazırdır... Esbab-ı mevsim olarak ruhu zemininde ezintiyi melâl dolu hâtırâyı bincecal kalabilmek gayesiyle bıkarak olmaktan ileri gelen bilcümle mahlûkatın du-

çar olacağı mazarratı tabiiyenin malûm bir neticesidir...

HAMDULLAH ŞERAFETTİN KULUNUZ

Sonbahar bir olumsuzluğun karamsar bir dönüşümdeki görüntü yoksunluğunda kalan süresiz varışmaların karışımına vurumsal ödüşkenliğini eklediğinde aşamsız bişimlerin sonucudur...

NEJAT FİĞÜR

Sonbahar mevsimlerin en hüznünlüsü olup bu mevsimde bilhassa bol miktarda meyva piyasaya arz edilir... Sonbaharda bilhassa ayva, üzüm, incir, elma gibi meyvaları yemek çok faydalıdır...

MANAV ŞÜKRÜ

Sonbahar benim içimdeki bir bitıştır... NAZAN HAZAN

Sonbahar baharların sonuncusudur...

AKTAR FAİK

Sonbahar, içimizdeki bir boşluğun, doldurulamıyacak kadar büyümesine yardım eden bir mevsimdir ki, bu yaptığı hiç doğru değildir...

OYNAK SELÂHATTİN

Sonbahar için bir şey mi söylememi istiyorsunuz?... Tek kelime ile hüznün...

FRANSUA SAGAN

Bu soruyu cevaplandırmak gayet kolay... Çünkü sonbaharda gidilecek yerler mahdut olup bazıları da kapalıdır... Açık olan yerleri sayıyoruz:

BOĞAZ'DAKİ LOKANTALAR:

Burada şişman ve kazıkçı garsonlar nezaretinde balık üstüne ve yanınızda balık gibi bir kadınla yer tutmak iyidir... Balıktan sonra bir şarap ve hesap ve sonra da yukardaki odalara çıkmak ve oradaki yataktan denizi seyretmek mide ve barsaklar için iyidir... Yanınıza bir maden sodası almayı unutmayınız...

KÜTÜPHANELER: Burada ders çalışmak numarası ile ma-

SONBAHARDA NASIL GEZELİM?

sa altından pansuman ve masaj faydalıdır... Sonbaharda Tarih-kumak zihinlere küşayış verir... Yavaş sesle yapılan iltifat ve itiraflar ücrete tâbi değildir. Yalnız kütüphaneden ayrı ayrı çıkmak daha iyidir... Çünkü kızın ağabeyi veya babası kapının önünde bekleyebilir...

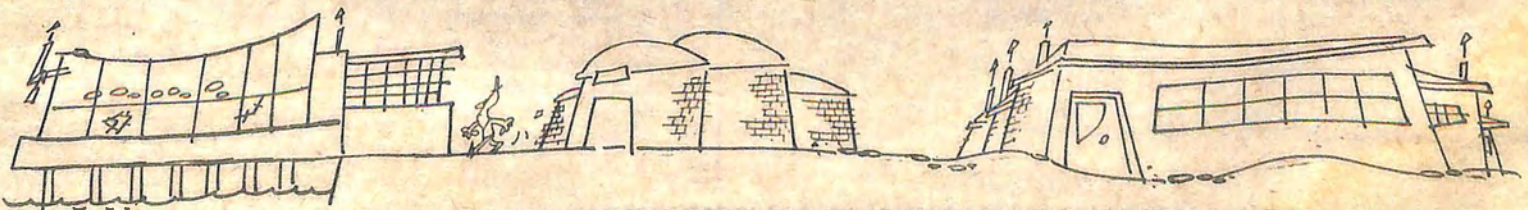
MAHALLEBİCİLER: Allaaah... En ideal sonbahar hâtıraları kazanılacak yer işte buralarıdır... Soluk bakışlı garsonun nezaretinde sabah dokuzda girip iki keşkiülle akşamın besini etmek hiçten bile değildir... Köşedeki

masayı evvelden kapatıp garsonu da bir beşlikle görmek Mahallebiciler Derneğinin tüzüğünde vardır... Mahallebicideki muhabbetin daha koyu olması için üç saatte bir kaşık tavuk suyuna çorba atmak ayrı bir lezzet verir...

SİNEMALAR: Yeni sezonun ajan filmleriyle karışık yanınızda ki kızı peşrev atmak faydalıdır... Loka denen yerler kalktığı için daha çok balkonun en arka sıralarında kaybolmak çok isabetli olur... Burada edilen aşk ve sadakat yeminlerinin reklâm-

lara karışmaması için filmin başlamasını beklemek nezaket kaidelerindendir... Antrakta dışarı çıkmak ve sigara içmek tehlikelidir, çünkü kızın yanına bir başka açığöz oturur.

MÜZELER: Müzeler de sonbaharda, gezerken bir kenara tüyüp ufak ufak sevişilecek yerlerdir... Bilhassa etnografya müzesinde heykel numarasına yatıp vaziyeti idare etmek çok tutulan bir usuldür... Kılık, kalkan ve kesici silâhların bulunduğu kısımda bu gibi aşk dümenlerini yapmanızı hiç tavsiye etmem, heyecan sırasında bir yeriniz keşilebilir...

Kızımıyordum... Seslenmiyordum... Biliyordum, hayatımın en güzel günlerinin bu günler olduğunu. Bir daha böyle güzel günler, hiç, hiçbir zaman göremeyecektim. Onun için tadını çıkarmalıyım. Sabahtan akşama dek yatıyordum. Oya, yiyecek paketleriyle geliyor, bazan gültüşe gültüşe, bazan kavgaya ede ede yiyorduk bu yiyecekleri...

Tanrının adaleti, diyordum kendi kendime. Kimine bir hafta, kimine bir yıl, kimine de bir ömür boyu... Ama bizimkisi, bir hafta. Üç beş gün sonra Oya çekip gidecek ve ben, yine bu insanların arasında kaybolacağım; bir toplu iğne gibi, bir toz zerresi gibi... Hâtıralarım arasında, tatlı bir rüya olarak kalacak bu bir haftacık...

Oya da hiç sormuyordu bana. Kimsin, nesin, tımarhanede yattın mı, kaatıl mısın, cânî mısın? diye. O da gününü gün ediyordu anlaşılan. Bir ara ağzından kaçırır:

— Ben, (.....) un yüksek sosyetesindenim, dedi. Biz bütün arkadaşlar ne yaparız biliyor musun, günümüzü gün etmeğe çalışırız. Bizim için tadı çıkarılmamış bir gün, gün değildir. Bilir misin sen Sipa, orada her kadın maceralarıyla övünür. Macerasız kadın, budala kadındır bizim nazarımızda. Ben birisini bilirim... Haydi canım, tanımazsın sen onu, oraları, ismini de söyleyeyim; Rengin. Bu Rengin denen karı, tam bir hafta, bir ay içinde, dağdaki çobanla yaşamış, biliyor musun? Arabası bozulmuşmuş... Çoban yardımı gelmiş. Çoban da, nasıl çoban hani, yakışıklı, aslan gibi. Bir bacakları varmış, Rengin'in belinin kalınlığında. Bayılmış Rengin bu çobanı görünce. Çekmiş arabayı koruluğun içine:

«Bozuldu artık bu, gitmez» demiş. İnlanmış saf çobancık!... «Geceyi burada geçireceğim» demiş.

Çoban atılmış: «Ben size bir araba bulup gele-yim!»

SIPA

MUZAFFER
İZGÜ

«İstemez!» demiş Rengin. Çoban: «Ormanda yılan olur, çiyân olur, kurt olur, nah şurada, benim durduğum bir in var, git orada yat» demiş.

Rengin bu... «Korkarım» demiş. «Ben de geleyim abıla.»

Almış çoban abılasını, götürmüş ayı inine. Yakmış bir ateş, sağlamış gelmiş koyun sütünü, pişirmiş, kara ekmeğiyle yedirmiş abılasına...

Çoban uzak durmak istedikçe, tutar çekermiş oğlanı yanına.

«Etme abıla» dermiş çobancağız.

Bir böyle, iki böyle, dayanamamış çobancağız...

Tam bir hafta kalmış orada. İyice hızını aldıktan sonra, bir sabah vakti çobanı sigara aldırmağa yollamış, kendi de tüymüş oradan...

O zaman:

— Sen de öyle yapacaksın Oya, bir sabah vakti kalkıp bakacağım ki, gitmişsin... dedim.

Güldü:

— Ben onun kadar şıllık değilim, dedi.

Geceleri bitişik çadırdan gelen sevimse sesleri duyuyorduk. En küçük bir of sesinde, en küçük bir oh sesinde, Oya, yüzüne muzip muzip bakıyordu.

— İnsanların icat ettikleri en güzel şey! diyordum.

Ama, sol tarafımızdaki çadırdan münakaşa sesleri geliyordu. Adamın homurdanışına bakılırsa, kadın soğuk nevalenin biri olmalı. Ama Oya, öyle demiyordu:

— Dünyada soğuk kadın denen şey yoktur, yeter ki ısıtmasını bil-meli, diyordu.

Kızıyordum bu ayı yapılı adama:

— Ulan homurdanacağına ısıtsana kadını, a ayı oğlu ayı!

Ama, ayıoğlu ayı, homurdanmak-tan başka bir şey bilmiyordu ki:

— Vay çileli başım vay! Vay kay-gılı başım vay! Burada akşama ka-dar yarı çıplak kadınların arasında dolaş, akşam olunca da yastığa sarıl yat! Vay anacığım vay! diyordu.

Kadının kısık sesi kimbilir ne di-yordu:

— Git o kadınlarla yat, mı diyor-du?

Niye budala olur şu insanlar bil-miyorum... Bilmezler mi acaba sevi-şecek zamanın çok az olduğunu? Hey dövüşen insanlar! Vazgeçin, boşverin dövüşmeye. Sevişin! Otur-dum, üşenmedim, hesapladım, top-ladım, çarptım... İnsanların kendi-lerine sevişmek için ayırdıkları za-man 3650 + 3650 saat. Bu da, 7300 saat eder. Hiç hesapladınız mı 7300 saatin kaç gün ettiğini? Söyleyeyim size, 34 gün eder. Evet, hayatınız bo-yunca tam 34 gün sevişebilirsiniz. Ne kadar az değil mi? Acıyın be zama-nal!

Ya sen Sipa? Kaç saat seviştin ha-yatında? Acaba otuz saat seviştin mi?

Bu bir hafta içerisinde, bir de ka-dına takdim edildim. Oya'nın arka-daşımış, sosyete arkadaşı. Gelip geçiyormuş da, şöyle bir uğrayayım, demiş. Oya, yiyecek bir şeyler al-maya gitmişti. Dönüşünde, bu ka-dınla çıkageldi. Uzun boylu, dar kal-çalı, iri göğüslü bir şey. Şöyle te-pesinden biraz bassanız, boyundan alıp enine verseniz güzel olacak.

Oya takdim etti beni:

— İşte benim Sıpa'm. Uzatsana e-lini Sipa!

Elimi uzattım.

— Ben Şüle!

Bana ne Şüle'ysen? Hiç sesimi çı-karmadım.

— Yabani bir şeye benziyor, dedi. Oya tasdik etti:

— Öyledir Sıpa'm. Hiç çıkmaz ça-dırından dışarı!

— Bağlı mı?

— Değil, kendisi çıkmaz.

Sözlerine karşımayacaktım. Ne konuşurlarsa konuşsunlar.

— Nereden buldun bunu ayol?

— Hiiiç, plâjdan.

Sanki bir hayvandan bahseder gi-bi konuşuyorlardı.

— Nasıl avladın bunu?

— Oltayla!

— Fena değil hal!

— Sen onu sevişirken göreceksin.

— Hiç konuşmaz mı?

— Canı isterse.

Şüle denen haspa sordu:

— Adın ne senin?

Cevap vermedim.

— Dilsiz mi ayol?

— Senden korktu galiba?

— Benden korktun mu?

Güldüm. Ellerini çırpı:

— Güldü vallahi!

Oya:

— Ayol tabii gülecek, dedi. İnsan! Ama ben bunu hiç de sıpaya benzetmedim. Yâni bir damızlık bo-ğaya benziyor.

Teşekkür ederim hanımefendi!

— Çok kuvvetli olsa gerek?

— Aslan yavrusu.

— Ne kadar zamandır bununla-sın?

— Tam beş gündür.

— Zayıflamışsın.

— Ben mi?

— Sen ya. Zayıflatmış seni boğa.

— O yerine göre, bir kumrudan daha naziktir.

— Hiç zannetmem.

Oya:

— Yemek hazır, dedi. Portatif masanın başına geçtik. Ötümüne konanları yemeğe başladım. Şüle hanımın gözü bende:

— Çok iştahlı yiyor, dedi.

— Öyledir Sıpa'm. Hem biliyor musun Şüle, bir damla içki içmez.

— Sahi mi? Aman ne hoş!

Oya geldi, kucağıma oturdu:

— Benim yakışıklı Sıpa'm, dedi. Kucağımda sıkıttım onu. Şüle:

— İçkin yok mu Oya? diye sordu. Felâket, yoksa bu kadın burada mı kalacak? Oya:

— Votka içer misin? diye sordu. — Ne olursa!

Mukavva kutudan, bir şişe votka çıkardı. Karşılıklı doldurdular. Üs-tüne de renkli gazozlardan koydu-lar:

— Sipa'nın şerefine! dediler.

Ben karnımı iyice doyurdum ve somyanın üzerine uzandım. Şüle:

— Ayol, bunun şortu da pek en-teresan, dedi. Ne o cepler öyle!!

Kahkahalarla güldüler. Yüksek sosyete bu ise, tek kelime ile pes-pâyed. İkinci kadeh, üçüncü kadeh... Şişe tükendi... Oya geldi, yanıma u-zandı:

— Öp beni Sipa!

Öpmedim...

— Ayol sevişin, ben başımı çeviri-rim!

— Başımı salladım. Olmaz!

— Namusu mücessemdir benim Sipa'mın.

Oya kalktı, sandalyesine oturdu. Bu kez, Şüle denen kadın geldi ya-nıma. Geriye kaçtım.

— Yemem ayol!

İyice geriye çekildim. Oya kısı-k-larını tuta tuta gültüyor ve:

— Ama o seni bir yerse, kemiğini bile bırakmaz Şüle, diyordu.

Çadırın bezine dek yanaştım. Şü-le:

— Çok vahşi, dedi.

— Uysaldır o... diye mırıldandı O-ya. Sonra bana bakıp, yayvan yay-van:

— Sıpaaaa! dedi.

Gözlerimi açtım. İnât ettim, bu karının yanında bir tek kelime ko-nuşmayacağım.

— Sıpaaaa!

Başımı salladım.

— Uysalsın, değil mi Sıpa'm?

Başımı salladım. Evet. Şüle, gö-ğüslerini şişirerek:

— Siz geceleri de mi böyle cenk-leşirsiniz? dedi. Sen geleceksin, o kaçacak?

— O sahibinden kaçmaz...

Başımı salladım. Kaçmam.

Oya:

— Tadına bakacak mısın? diye sordu.

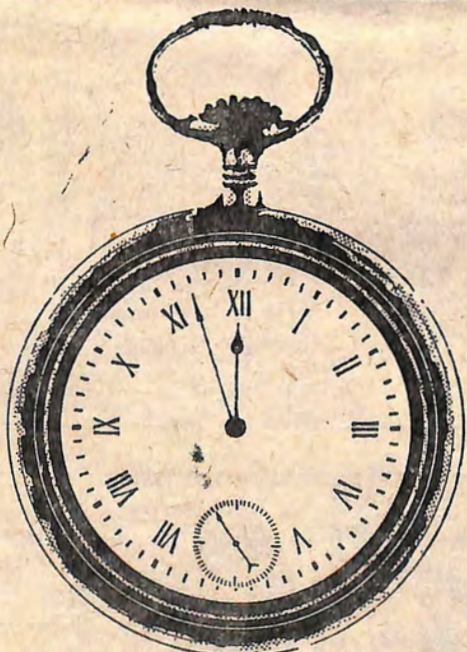
Ben de zannettim ki, bir yiyecek için söylüyorlar. Kakkahaları ikisi birden basınca, anladım ki, benim için söylüyor Oya... Şüle, nerdeyse gülmekten yıkılacak yere... Ah bir yıkılsa veya sızca... Bir kızıyorum ki Oya'ya, nereden getirdi bu aç ka-dını?

— Ödeşiriz, değil mi Şüle?

— Ödeşiriz.

Ulan bunlar hayvan mı alıp satı-yorlar bel! Oya, sendeliyerek ayağa kalktı:

(Devamı var)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında

EN ETKİLİ VE EN İSRASFIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı, Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60175 — 177)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiati : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Deliler evinde

Müfettiş tımarhaneyi dolaşarak, müdüre hastanenin durumunu sordu.

— Hastane ve hastaların durumu mükemmel, diye cevap verdi müdür. Yalnız hastaların içinde biri var ki, beni yalnız o düşünüyor. Bir aydır durmadan bana Eyfel kulesini satmak istiyor.

— İyi ya canım, dedi müfettiş. Satın alın gitsin!

Müdür üzgün:

— Alacağım ama, dedi, herifle uyusmak mümkün değil... Çok para istiyor!

Davulun sesi...

Hayvanat bahçesindeki fil ölmüştü. Hıçkırarak ağlayan bakıcıyı teselli etmek isteyen direktör:

— Üzülmeyin, dedi. O öldüyse, başkasını alırız.

— Ölümüne üzülmüyorum, diye inledi bakıcı. Nasıl gömeceğimi düşünüyorum!

— Alo patron, bana bir hafta daha izin verir misiniz? Hentiz vücudumun her yeri yanmadı da!..

Başka türlü

Bir sinema yıldızına sordular:

— Boşandığınız erkeklerle yeniden evlenir misiniz?

— Evet. Ama aynı şekilde değil!

— Gece maçlarına bir türlü alışamadı!...

Mektup

Adamın biri, son derece gücendiği birine şu mektubu göndermişti:

«Mösyö,

Sekreterim son derece terbiyeli bir kız olduğundan, hakkınızda duyduklarımı ona yazdıramıyorum. Bir centilmen olduğumdan, bunları kendi yazmama da imkân yok. Ama, ne olduğunuzu tahmin etmeniz için, sanırım fazla düşünmenize hiç ihtiyaç yok!»

Oyun

Batan gemiden ıssız bir adaya sığınan iki kazazedenin, gün boyu bir kurtarıcı beklemekten canları sıkılmıştı. Üzüntülerini dağıtmak için kendi kendilerine eğlence icadediyorlardı. Biri:

— Haydi portre oyunu oynayalım, dedi. Başlıyorum: Ben, De Gaulle kadar meşhurdum. Sinema artisti bir genç kıyım. Fevkalâde güzel kalçalarım, erkekleri hayran bırakan dolgun göğüslerim var. Yürürken kalçalarım dans eder gibi dalgalanır, tenim beyaz, gözlerim karadır. Bil bakalım ben kimim?

Dinlerken kendinden geçen arkadaşı:

— Kim olduğunı bilmiyorum ama, dedi, Allah aşkına hemen şöyle kütçüme atıl!...

Esef

Güzel kız, kapıyı açan adama sordu:

— Genç kızlar yurdu burası mı?

— Maalesef öyle, diye cevap verdi adam.

— Neden «Maalesef» dediniz?

— Yurdu karım idare ediyor da, ondan!

Koca nedir?

Genç kadın, annesine:

— Bence, koca iyi bir ustura dır, dedi.

Annesi:

— Belki... diye cevap verdi. Fakat sık sık bileylemezsen kesmez!

Gaf!

Genç kadın, telaşlı idi. Kendisini karşılayan hastabakıcıya:

— Acele işim var, dedi. Doktoru hemen görmek istiyorum.

Hastabakıcı mânâlı bir gülümseme ile:

— Merak etmeyin madam, diye cevap verdi. Doktor, sizin gibi güzel bayanları hiç bekletmez.

— Öyle mi?... Hayret!... On senedir evliyiz, beni aldattığımı bilmiyordum hiç!...

Kaçış

Genç kadın, arkadaşına:

— Kocam geziye çıkmıştı, onun yokluğunda ben de yemek pişirmesini öğrendim, dedi.

— Geziden dönüşünde her halde kocan buna çok memnun olmuştur.

— Bilmem, dedi kadın. Ağzındaki lokmayı yutmak nasip olmadı ki adamcağıza...

— Ne oldu?

— Benim yemeğimi tadar talmaz, hemen yeni bir geziye çıktı!

— Nişanlılığımız çok uzun sürdü biliyorum ama, hiç olmazsa kapıyı açınca kadar bekleyebilirdin!...

Kim?

Okuldan dönen çocuk:

— Anne, diye bağırdı. Bizim sınıfın sonuncusunu tanıyor musun?

— Hayır. Kim?...

— O, benim işte!

BİR YAZ-BEKARININ ALBÜMÜNDEN:

— Kamping'deki çadırımın altında İsveç'li arkadaşlarımla beraber... O gece hayatımın en tatlı boyunu ağrısına tutulmuştum!

— Bütün kış biriktirdiğim paraları yediğim gece!

— Arabamı ağaca çarpmadan önce...

— Sabahları arkadaşlarla sık sık balık avına çıkdık. Akşamları ise!...

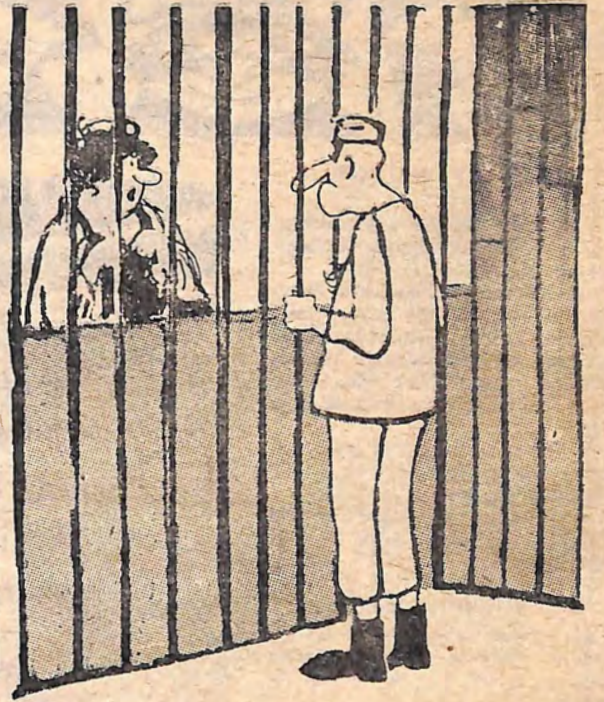

— N'APIM ... KADINLIĞIMLA
ALAY ETTİ !..

— OĞLUNUZ ÇOK İYİ BİR ÖĞRENCİ
AMA, HİÇ YANIMDAN AYRILMI-
YOR ...
— AMAN, NE MUTLU ONA !..

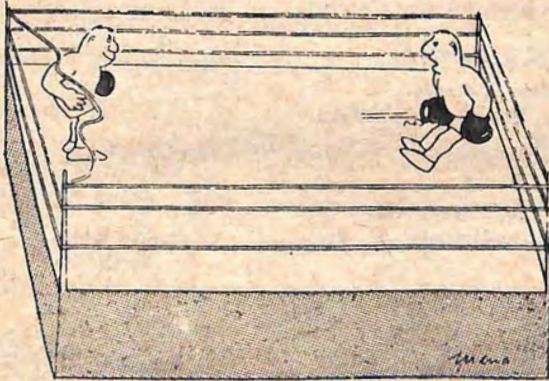
Dünya Karikatür'leri

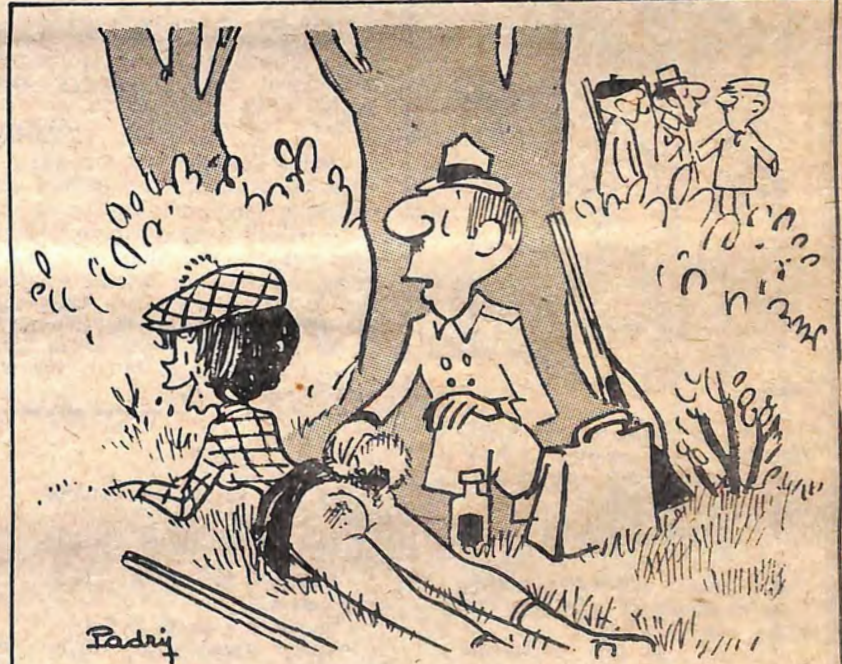
— PARAYI NEREYE SAKLADIN ÇABUK
SÖYLE . YOKSA DÜĞMELERİMİ AÇIP
GÖĞÜSLERİMİ GÖSTERMEM SANA !..

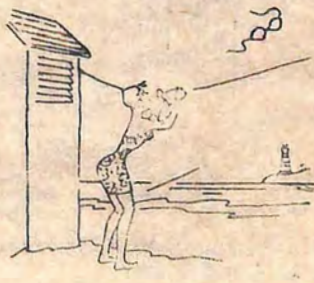
— DÜŞÜNDÜM TAŞINDIM, EN İYİ ANTRENMAN
ŞEKLİNİ BULDUM NİHAYET !..

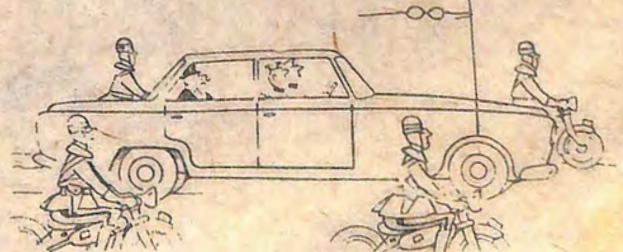
YAZISIZ

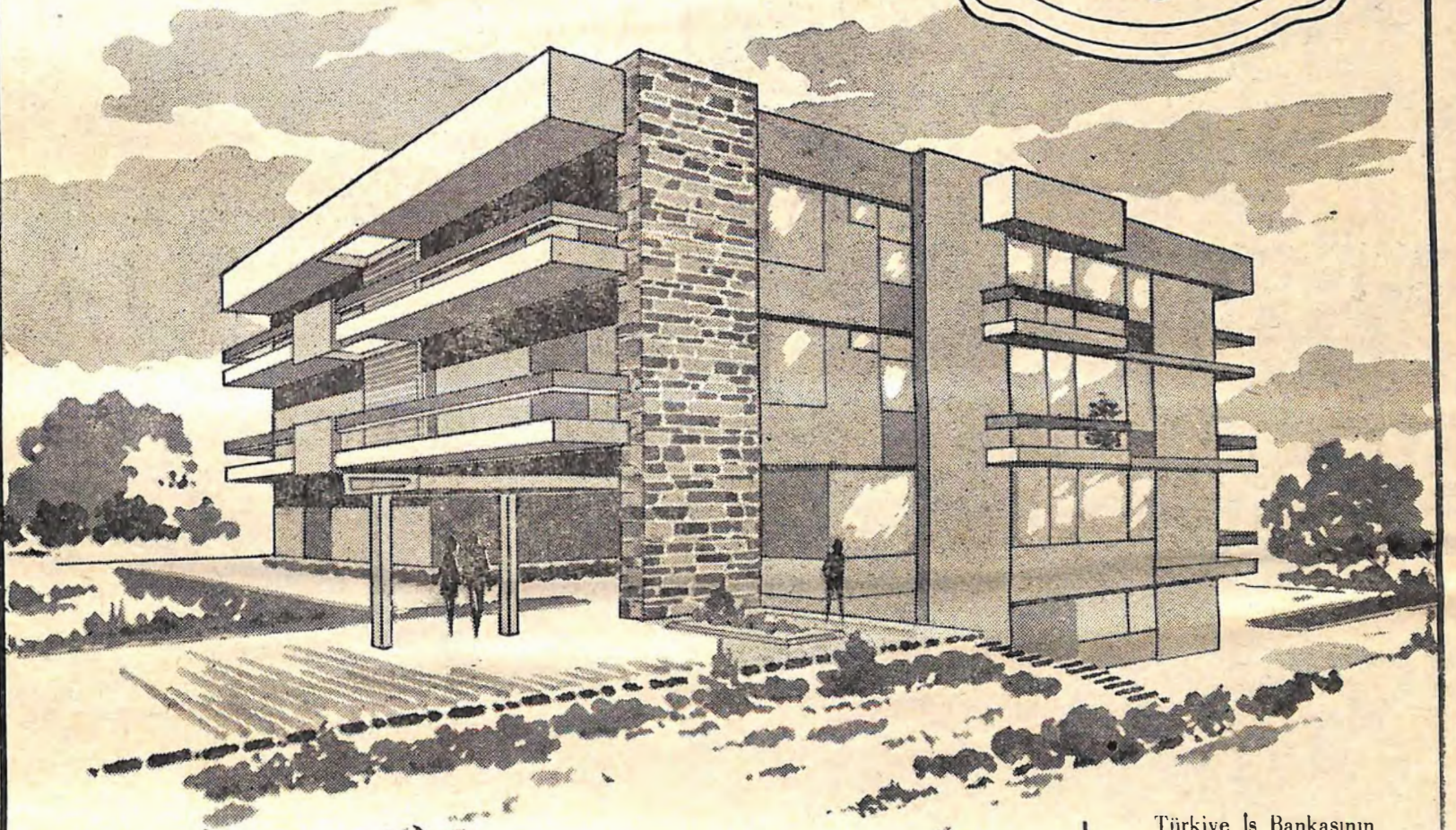
— KALÇANIZA KURŞUNLU BANKER SIKMIŞ
MATMAZEL ...
— BANKER Mİ ?..OH,OH,OH... AMAN NE KADAR
SEVİNDİM !..

YAZISIZ

MİLYON ZİYAFETİNE buyurunuz

YENİLİK...

“MİLYON ZİYAFETİNDE” tasarruf sahiplerine Türkiye İş Bankası güzel bir sürpriz hazırladı: Ankaranın gözde semti Çankayada, **100.000 lira değerinde**, kaloriferli, marley döşeli, duvardan duvara halı kaplı salonu, iki yatak odası, renkli banyosu olan ve her türlü konforu haiz 20 adet şahane apartman dairesi...
Ayrıca: İstanbulda, Feneryolunda 30 Apartman Dairesi.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

Türkiye İş Bankasının
“MİLYON ZİYAFETİNE”
katılabilmek için
tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız.
MİLYON' ZİYAFETİNDE:

50 APARTMAN DAİRESİ

20 adet

100.000 LİRA

40 adet

25.000 LİRA

100 adet

5.000 LİRA

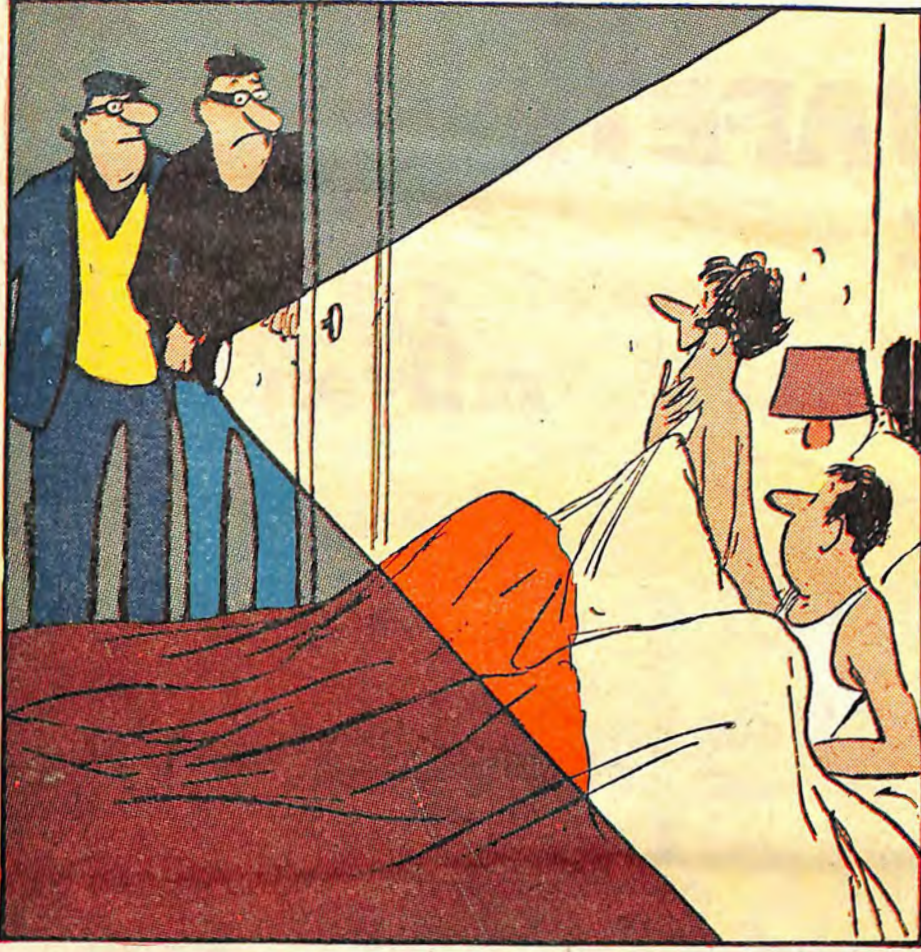
500 adet

1.000 LİRA

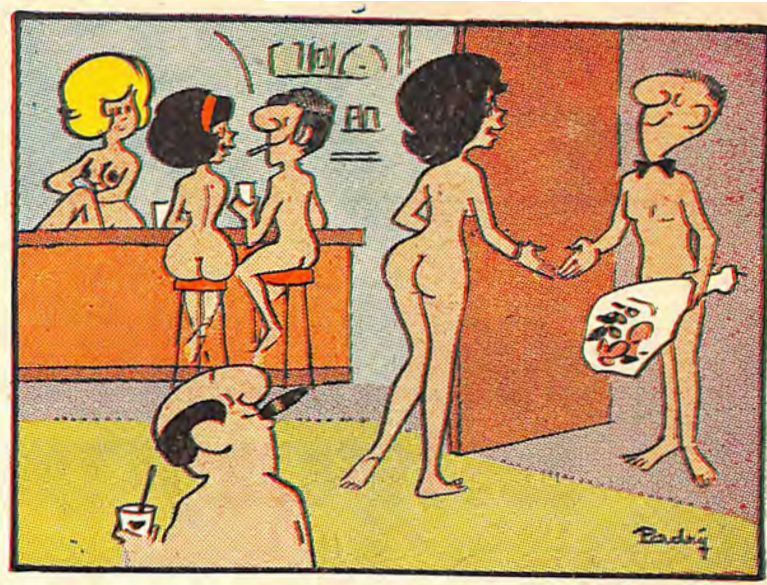
ayrıca 11 000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri

(Yeni Ajans ; 4577 — 178)

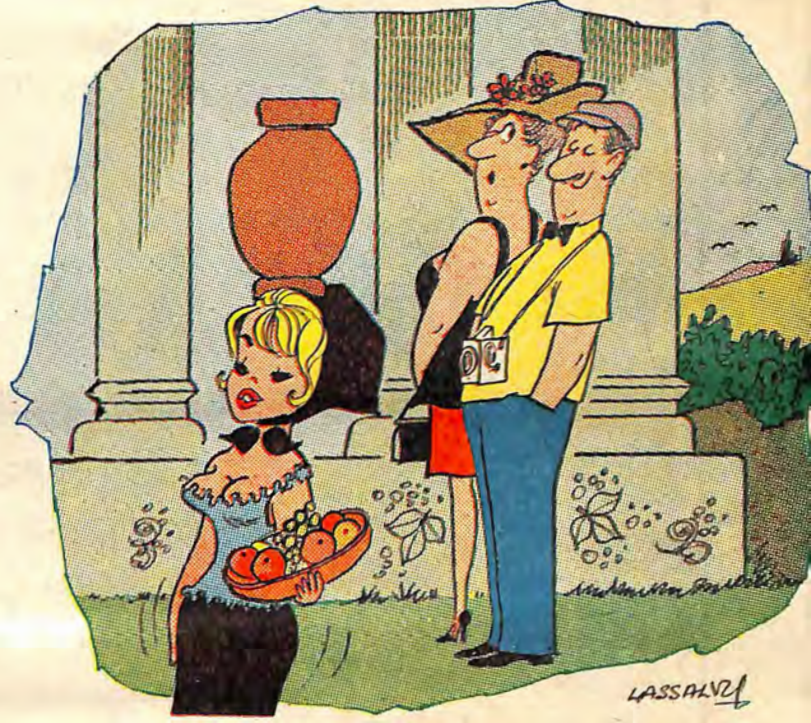
Akbaba

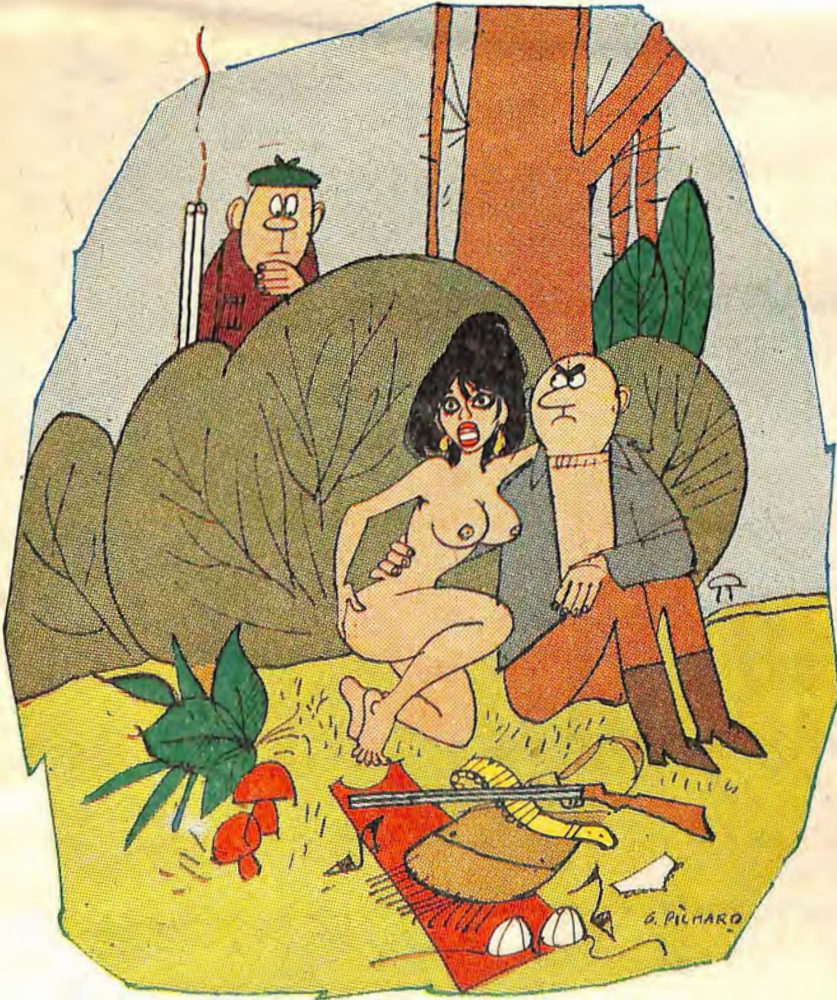
— AYYY, BENİ KORKUTTUNUZ !.. SİZİ KOCAM ZANNETTİM !..

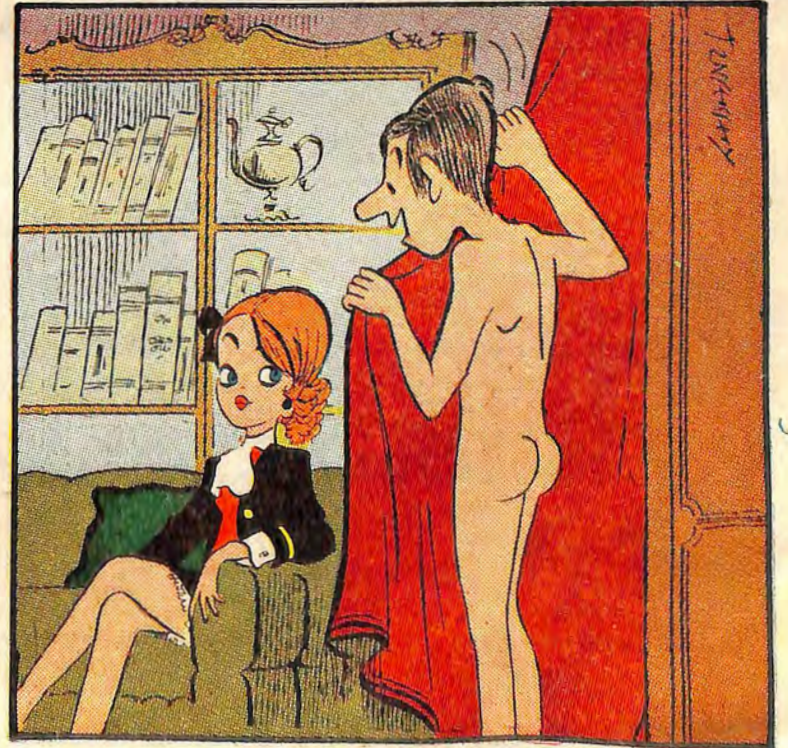
— OOO, BUYÜRÜN MÖSYÖ POL ... AMA BU KADAR RESMİYETE HİÇ LÜZUM YOKTU !..

— BEN HİTİT KABARTMALARINDAN BAHSE. DİYORUM. YA SEN ?..
— BENDE HİPPİ !..

— HEY, BABALIK !.. BİZ DE AVCIYIZ AMA, KİMSEYİ RAHATSIZ ETMİYORUZ !..

— SEVGİLİM GÖZLERİNİ KAPA, ŞİMDİ SANA BİR SÜRPRİZ YAPACAĞIM !..